

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 17 lipca 2024 r. *

Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Umowy zakupu z wyprzedzeniem i umowy zakupu zawarte między Komisją a przedsiębiorstwami farmaceutycznymi w celu zakupu szczepionek przeciwko COVID-19 – Częściowa odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej – Obowiązek uzasadnienia – Istnienie przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka naruszenia podnoszonego interesu – Zasada dobrej administracji – Wolność wypowiedzi

W sprawie T-689/21

Margrete Auken,

Tilly Metz,

Jutta Paulus,

Emilie Mosnier, w charakterze spadkobierczynie Michèle Rivasi,

Kimberly van Sparrentak,

które reprezentowała B. Kloostra, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. Gattinara i A. Spina, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (piąta izba),

w składzie: J. Svenningsen, prezes, C. Mac Eochaidh (sprawozdawca) i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administratorka,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania, w szczególności:

- replikę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 22 października 2021 r.
- wniosek Komisji o zawieszenie postępowania złożony w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2022 r.,
- postanowienie z dnia 2 marca 2022 r., w którym Sąd nakazał Komisji w ramach środka dowodowego przedstawienie w całości umów, do których odmówiła ona częściowo dostępu,
- uwagi skarżących w przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania i pisma dostosowującego skargę złożone w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 22 marca i 21 kwietnia 2022 r.,
- postanowienie z dnia 31 maja 2022 r., w którym Sąd zdecydował o pozostawieniu wniosku o umorzenie postępowania do rozstrzygnięcia w wyroku,
- odpowiedź Komisji na skargę, w której zawarto jej uwagi w przedmiocie pisma dostosowującego skargę, złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 22 lipca 2022 r.,
- replikę i duplikę złożone w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 21 października i 16 grudnia 2022 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 października 2023 r., na której skarżące cofnęły zarzut stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji,

mając na uwadze śmierć M. Rivasi w dniu 29 listopada 2023 r.,

uwzględniając wstąpienie do postępowania przez E. Mosnier, jako spadkobierczynię M. Rivasi, pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lutego 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżące, Margrete Auken, Tilly Metz, Jutta Paulus i Kimberly van Sparrentak, posłanki do Parlamentu Europejskiego, oraz Emilie Mosnier, następczyni prawna swojej matki, Michèle Rivasi, posłanki do Parlamentu Europejskiego (zmarłej), wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2022) 1038 final z dnia 15 lutego 2022 r., wydanej na podstawie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43), przyznającej im częściowy dostęp do umów zakupu z wyprzedzeniem i umów zakupu zawartych między Komisją a odnośnymi przedsiębiorstwami farmaceutycznymi w celu zakupu szczepionek przeciwko COVID-19 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

I. Okoliczności powstania sporu

- 2 W dniu 14 kwietnia 2020 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (UE) 2020/521 w sprawie uruchomienia wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na mocy rozporządzenia (UE) 2016/369 oraz zmiany jego przepisów w związku z rozprzestrzenieniem się COVID-19 (Dz.U. 2020, L 117, s. 3). W drodze tego rozporządzenia Rada uruchomiła wsparcie w sytuacjach nadzwyczajnych ustanowione rozporządzeniem Rady (UE) 2016/369 z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie udzielania wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii (Dz.U. 2016, L 70, s. 1) jako jeden ze środków umożliwiających Unii Europejskiej jako całość rozwiązanie kryzysu związanego z pandemią COVID-19 w duchu solidarności w kontekście ograniczeń spowodowanych szybkim rozprzestrzenieniem się wirusa oraz ponieważ wielkoskalowy i transnarodowy charakter tego rozprzestrzeniania się i jego skutków wymagają kompleksowej reakcji.
- 3 W dniu 17 czerwca 2020 r. Komisja opublikowała komunikat zatytułowany „Strategia UE dotycząca szczepionek przeciwko COVID-19” [COM(2020) 245 final]. Strategia ta, mająca na celu przyspieszenie opracowywania, produkcji i wprowadzania szczepionek przeciwko COVID-19, była oparta na dwóch filarach. Pierwszym z nich było zabezpieczenie wystarczającej produkcji szczepionek w Unii, a tym samym wystarczających dostaw dla jej państw członkowskich, za pomocą umów zakupu z wyprzedzeniem zawieranych z producentami szczepionek za pośrednictwem instrumentu wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych, takiego jak uruchomiony rozporządzeniem 2020/521. Drugim było dostosowanie ram prawnych Unii do ówczesnej pilnej sytuacji oraz wykorzystanie istniejącej wówczas elastyczności regulacyjnej, aby przyspieszyć opracowanie, dopuszczenie do obrotu i dostępność szczepionek, zachowując jednocześnie normy jakości, bezpieczeństwa i skuteczności szczepionek.
- 4 Zdaniem Komisji proponowane ramy należało postrzegać jako zabezpieczenie polegające na przeniesieniu części ryzyka ciężącego na przemysł farmaceutycznym na organy publiczne w zamian za zapewnienie państwom członkowskim sprawiedliwego i przystępnego cenowo dostępu do szczepionki, jeżeli zostanie ona wynaleziona.
- 5 Pismem z dnia 20 stycznia 2021 r. skierowanym do przewodniczącej i do sekretarza generalnego Komisji, zarejestrowanym następnego dnia pod sygnaturą GESTDEM 2021/0389, sześciu posłów do Parlamentu (zwanymi dalej „sześcioma posłami”), w tym pięć pierwotnych skarżących, wystąpiło na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 z wnioskiem o udzielenie dostępu do „różnych umów – umów zakupu z wyprzedzeniem – zawartych między Komisją a spółkami farmaceutycznymi w celu zakupu szczepionek przeciwko COVID-19” (zwanym dalej „pierwotnym wnioskiem”). Zostało w nim wyjaśnione, że według wiedzy sześciu posłów umowy zostały już podpisane ze spółkami AstraZeneca, Sanofi-GSK, Johnson and Johnson, BioNTech-Pfizer, CureVac i Moderna, wobec czego wniosek dotyczył wspomnianych umów, a także umów, które mogły zostać zawarte po dacie złożenia wniosku, takich jak przewidywana umowa z Novavax.
- 6 Pismem z dnia 11 marca 2021 r. dyrektor generalna Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności Komisji (zwana dalej „DG ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności”) poinformowała sześciu posłów, że zidentyfikowała osiem dokumentów odpowiadających pierwotnemu wnioskowi, a mianowicie sześć umów zakupu z wyprzedzeniem i dwie umowy zakupu. Wskazała, że podała do publicznej wiadomości na stronach internetowych okrojoną wersję trzech wspomnianych umów zakupu z wyprzedzeniem, mianowicie umów zawartych ze

spółkami AstraZeneca, Sanofi-GSK i CureVac, i kontynuuje ocenianie pozostałych dokumentów oraz konsultacje z zainteresowanymi osobami trzecimi w celu wydania decyzji dotyczących ich ujawnienia.

- 7 Pismem z dnia 9 czerwca 2021 r. dyrektor generalna DG ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności poinformowała sześciu posłów, że w odpowiedzi na pierwotny wniosek udzielono częściowego dostępu do dziewięciu dokumentów zidentyfikowanych jako dotyczące tego wniosku, a mianowicie ośmiu dokumentów wymienionych w pkt 6 powyżej, a także do dodatkowej umowy zakupu zawartej ze spółką Pfizer-BioNTech. Komisja wskazała, że okrojone wersje tych dokumentów zostały upublicznione na stronie internetowej oraz że fragmenty zostały utajnione na podstawie wyjątków dotyczących ochrony prywatności i integralności jednostki, ochrony interesów handlowych i ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucje, przewidzianych, odpowiednio, w art. 4 ust. 1 lit. b), art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001.
- 8 Pismem z dnia 30 czerwca 2021 r., zarejestrowanym następnego dnia, sześciu posłów złożyło, na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponowny wniosek (zwany dalej „ponownym wnioskiem”), w którym zwrócili się do Komisji o zmianę jej stanowiska w odniesieniu do dziewięciu zidentyfikowanych dokumentów i ich ujawnienie w całości, z wyłączeniem fragmentów objętych wyjątkiem dotyczącym ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej przewidzianym w art. 4 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Powołali się oni w szczególności na okoliczność, że ceny podane we wszystkich zawartych umowach zakupu z wyprzedzeniem oraz pełne wersje umów zakupu z wyprzedzeniem zawartych ze spółkami AstraZeneca, Pfizer-BioNTech i Moderna były przedmiotem przecieków w sieci społecznościowej i w mediach w okresie od grudnia 2020 r. do kwietnia 2021 r.
- 9 W dniu 13 sierpnia 2021 r. Sekretariat Generalny Komisji poinformował sześciu posłów, że nadal nie jest w stanie odpowiedzieć na ich ponowny wniosek. W tym dniu brak odpowiedzi na ponowny wniosek oznaczał dorozumianą decyzję odmowną w sprawie tego wniosku zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 10 W dniu 15 lutego 2022 r. i po konsultacji z odnośnymi przedsiębiorstwami farmaceutycznymi zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 (zwanymi dalej „odnośnymi przedsiębiorstwami”) Komisja wydała zaskarżoną decyzję. W decyzji tej wskazano, że przy rozpatrywaniu pierwotnego wniosku Sekretariat Generalny Komisji ponownie zbadał odpowiedź udzieloną na wniosek wstępny przez DG ds. Zdrowia i że w następstwie tej nowej analizy zidentyfikowano trzynaście dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu do dokumentów, a mianowicie dziewięć dokumentów wymienionych w pkt 7 powyżej oraz cztery dokumenty dodatkowe.
- 11 W zaskarżonej decyzji Komisja udzieliła zatem częściowego dostępu do następujących dokumentów (zwanym dalej łącznie „rozpatrywanymi umowami”):
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką AstraZeneca [nr referencyjny ARES(2020)4849918, dokument 1];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Sanofi-GSK [nr referencyjny ARES(2020)5034184, dokument 2];

- umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Janssen Pharmaceutica [nr referencyjny ARES(2020)5806059, dokument 3];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Pfizer-BioNTech [nr referencyjny ARES(2021)256798, dokument 4];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką CureVac [nr referencyjny ARES(2021)256728, dokument 5];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Moderna [nr referencyjny ARES(2021)256592, dokument 6];
 - umowa zakupu zawarta między Komisją a spółką Pfizer-BioNTech [nr referencyjny ARES(2021)1601544, dokument 7];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Moderna [nr referencyjny ARES(2021)1601566, dokument 8];
 - aneks do umowy zakupu zawartej między Komisją a spółką Moderna [nr referencyjny ARES(2021)7098313, dokument 9];
 - aneks II do umowy zakupu zawartej między Komisją a spółką Moderna [nr referencyjny ARES(2021)5602046, dokument 10];
 - druga umowa zakupu zawarta między Komisją a spółką Pfizer- BioNTech, części 1 i 2 [nr referencyjny ARES(2021)3404228, dokument 11];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Novavax [nr referencyjny ARES(2021)6475411, dokument 12];
 - umowa zakupu z wyprzedzeniem zawarta między Komisją a spółką Valneva [nr referencyjny ARES(2021)7403909, dokument 13).
- 12 Dokładniej rzecz ujmując, Komisja udzieliła szerszego częściowego dostępu do ujawnionych wcześniej dokumentów 1–8 i 11, a także częściowego dostępu do dokumentów 9, 10, 12 i 13, które do tej pory nie zostały ujawnione publicznie, w formie okrojonej. Okrojone wersje tych dokumentów zostały załączone do zaskarżonej decyzji.
- 13 Komisja powołała się w zaskarżonej decyzji na wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności jednostki oraz na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw w celu uzasadnienia jedynie częściowego dostępu do rozpatrywanych umów.

II. Żądania stron

- 14 W piśmie dostosowującym skargę skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi ze skargą w jej pierwotnym brzmieniu.
- 15 W odpowiedzi na skargę, w której na żądanie Sądu zawarte zostały jej uwagi w przedmiocie pisma dostosowującego skargę, Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi w brzmieniu dostosowanym;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

III. Co do prawa

- 16 Na poparcie skargi, w brzmieniu dostosowanym, skarżące podnoszą sześć zarzutów, które są oparte:
- pierwszy – na błędnym zastosowaniu wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych do informacji nieobjętych tym wyjątkiem, na braku uzasadnienia w tym względzie, a także na niespójnym stosowaniu tego wyjątku;
 - drugi – na braku uzasadnienia stosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych do siedmiu kategorii postanowień;
 - trzeci – na niespójnym stosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001 będącym przyczyną jego naruszenia i naruszeniu zasady dobrej administracji ze względu na to, że Komisja nie utajniła w tym samym środku postanowień lub informacji o tym samym charakterze, a także na braku uzasadnienia w tym względzie;
 - czwarty – na naruszeniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że Komisja nie uwzględniła nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie informacji objętych wnioskiem, a także na braku uzasadnienia w tym względzie;
 - piąty – na naruszeniu art. 42 i art. 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) i art. 10 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”);
 - szósty – na naruszeniu art. 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ w zaskarżonej decyzji Komisja utajniła niektóre informacje, które wcześniej ujawniła, a także na braku uzasadnienia w tym względzie.

A. W przedmiocie zarzutu pierwszego i części pierwszej zarzutu drugiego, opartych na błędnym zastosowaniu wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych do informacji nieobjętych tym wyjątkiem, na braku uzasadnienia w tym względzie oraz na niespójnym stosowaniu tego wyjątku

- 17 W zarzucie pierwszym i w części pierwszej zarzutu drugiego, w brzmieniu dostosowanym, skarżące podnoszą, że Komisja niesłusznie zastosowała wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych do informacji, które nie są objęte tym wyjątkiem, utajniając w całości lub w części następujące elementy:
- definicje, a w szczególności definicje wyrażen „umyślne uchybienie” („wilful misconduct”) w dokumencie 1 oraz „wszelkie możliwe rozsądne starania” („best reasonable efforts”) w dokumentach 4 i 7;
 - postanowienia odnoszące się do harmonogramu audytów i do przechowywania danych;
 - postanowienia odnoszące się do kosztów badań dotyczących bezpieczeństwa po wprowadzeniu i do zarządzania ryzykiem;
 - postanowienia odnoszące się do darowizn i do odsprzedaży;
 - postanowienia odnoszące się do systemu odpowiedzialności w przypadku naruszenia ochrony danych osobowych.
- 18 Skarżące podnoszą, że informacje wymienione w pkt 17 powyżej nie mają znaczenia handlowego, wobec czego nie są one objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 19 Skarżące podnoszą, że Komisja nie wskazała ani powodów, dla których wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych miał zastosowanie do informacji wymienionych w pkt 17 powyżej, ani tego, w jaki sposób dostęp do wspomnianych informacji mógł w rozsądnie przewidywalny sposób stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw. Ponadto ich zdaniem Komisja zastosowała ów wyjątek w sposób niespójny, usuwając z niektórych umów informacje, które jednak były dostępne w innych umowach.
- 20 Ponadto skarżące twierdzą, że – przy uwzględnieniu kontekstu pandemii COVID-19, w jakim zawarto rozpatrywane umowy, a w szczególności umowy zakupu z wyprzedzeniem, oraz finansowania ze środków publicznych istotnych działań w zakresie badań i rozwoju w celu opracowania, z niepewnym wówczas wynikiem, szeregu szczepionek za pomocą przedpłat wypłaconych odnośnym przedsiębiorstwom z tytułu umów zakupu z wyprzedzeniem – nie istniał komercyjny rynek szczepionek przeciwko COVID-19. Charakter rozpatrywanych umów różni się zatem od charakteru zwykłych stosunków handlowych. Wobec tego Komisja niesłusznie zastosowała w zaskarżonej decyzji wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych i utajniła definicje i inne informacje.
- 21 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 22 Komisja podnosi, że wszystkie rozpatrywane umowy były przedmiotem indywidualnych negocjacji, wobec czego konkretne sformułowanie różnych definicji i innych postanowień umownych odzwierciedla złożone kompromisy osiągnięte w ramach wspomnianych

indywidualnych negocjacji. Wyjaśnia ona, że kryterium istotnym dla oceny, czy ujawnienie postanowień umownych może zagrozić interesowi chronionemu poprzez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, jest to, czy treść rozpatrywanych postanowień dotyczy interesów handlowych umawiających się stron. Uważa ona zaś, że definicje precyzują zakres stosowania uzgodnionych zobowiązań i określają z materialnego punktu widzenia treść umowy, przez co są one „normatywne”. Ponadto w niniejszym przypadku niektóre kluczowe definicje, takie jak wyrażenia „wszelkie możliwe rozsądne starania” lub „umyślne uchybienie” oraz inne wzajemne zobowiązania, dotyczą interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, ponieważ mogą prowadzić do powstania ich odpowiedzialności umownej i pozaumownej.

- 23 Komisja twierdzi, że w zaskarżonej decyzji wskazała kontekst i wyjątkowy charakter postępowania o udzielenie zamówienia na szczepionki przeciwko COVID-19 w celu wyjaśnienia znaczenia niektórych informacji zawartych w dokumentach objętych wnioskiem z punktu widzenia gospodarczego i handlowego. Te informacje kontekstowe wyjaśniają powody leżące u podstaw procesu indywidualnych negocjacji umów zakupu szczepionek przeciwko COVID-19 oraz globalny wymiar zakupu tych szczepionek, podkreślając wrażliwy charakter, z handlowego punktu widzenia, niektórych informacji wynikających z umów zawartych między Komisją a odnośnymi przedsiębiorstwami.
- 24 Ponadto Komisja uważa, że zastosowanie wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych nie jest uzależnione od istnienia dla danego produktu rynku otwartego na wolną konkurencję. Oprócz tego szczególne okoliczności, w jakich doszło do zakupu szczepionek, potwierdzają fakt, że odnośne przedsiębiorstwa mierzyły się ze zwiększoną presją konkurencyjną, aby dostarczyć bardzo duże ilości szczepionek w bardzo krótkim czasie. Ponadto Komisja podkreśla, że wszystkie odnośne przedsiębiorstwa są niezaprzeczalnie przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność na skalę światową i podlegającymi siłom konkurencyjnym rynku, których interesy mogą być objęte zakresem stosowania rozpatrywanego wyjątku. Zdaniem Komisji komercyjnego charakteru ich działalności, w tym dostarczenia szczepionek przeciwko COVID-19, nie zmieniłaby częściowa dotacja publiczna na badania i rozwój służąca zwiększeniu szans na więcej szczepionek i ich szybsze uzyskanie.

1. Uwagi wstępne

- 25 Sąd wskazuje, że zarzuty szczegółowe podniesione w ramach zarzutu pierwszego i części pierwszej zarzutu drugiego w odniesieniu do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży pokrywają się z zarzutami szczegółowymi podniesionymi w ramach części siódmej zarzutu drugiego. Wspomniane zarzuty szczegółowe zostaną zatem rozpatrzone w ramach owej części zarzutu drugiego (zob. pkt 179–184 poniżej).
- 26 Co się tyczy postanowień odnoszących się do harmonogramów audytów i do przechowywania danych, do kosztów dotyczących badań w zakresie bezpieczeństwa po wprowadzeniu i zarządzania ryzykiem oraz do systemu odpowiedzialności w przypadku naruszenia ochrony danych osobowych, należy stwierdzić, że skarżące odnoszą się do nich jedynie w sposób zwięzły w pkt 32 i 43 skargi oraz w pkt 25 i 33 pisma dostosowującego skargę.
- 27 W zaskarżonej decyzji nie wspomniano zaś wyraźnie o odmowie dostępu do tych postanowień. Poza tym w braku wyjaśnień dotyczących utajnienia fragmentów tekstu, których dotyczyła ta argumentacja skarżących, Sąd nie był również w stanie wskazać takich postanowień w dokumentach przedstawionych przez Komisję w odpowiedzi na środek dowodowy zastosowany na podstawie art. 91 lit. c) i art. 104 regulaminu postępowania przed Sądem.

Ponadto Sąd zauważa, że postanowienia dotyczące „kontroli i audytów” („checks and audit”) zostały w całości ujawnione w dokumentach 1, 2, 3, 5, 6, 8, 12 i 13. Oprócz tego okres, w którym można rozpocząć te „kontrole i audyty”, został ujawniony w dokumentach 4, 7 i 11. Co się tyczy dokumentów 9 i 10, nie wspominają one o takich „kontrolach i audytach”.

- 28 W świetle powyższego badanie zasadności zarzutu pierwszego i części pierwszej zarzutu drugiego może dotyczyć jedynie odmowy dostępu do definicji wyrażen „umyślne uchybienie” i „wszelkie możliwe rozsądne starania”.
- 29 Zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 instytucje Unii odmawiają dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej, chyba że za ujawnieniem danego dokumentu przemawia nadrzędny interes publiczny.
- 30 W związku z tym należy przypomnieć, że z samego brzmienia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, iż zwykle naruszenie wskazanych interesów może uzasadniać zastosowanie w danym wypadku jednego z wymienionych w nim wyjątków, przy czym naruszenie to nie musi osiągać szczególnego progu wagi naruszenia (wyrok z dnia 22 stycznia 2020 r., PTC Therapeutics International/EMA, C-175/18 P, EU:C:2020:23, pkt 90).
- 31 Co się tyczy pojęcia interesów handlowych, należy wskazać, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie definiuje tego pojęcia, z wyjątkiem tego, że stanowi, iż interesy te mogą obejmować własność intelektualną określonej osoby fizycznej lub prawnej. Ponadto należy przypomnieć, że aby uzasadnić odmowę dostępu do dokumentu, którego ujawnienia dotyczy wnioski, co do zasady nie wystarczy powołać się na okoliczność, iż dokument ten ma związek z działalnością handlową, lecz na danej instytucji spoczywa obowiązek wyjaśnienia kwestii, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych, oraz wykazania, że to ryzyko naruszenia jest racjonalnie przewidywalne, nie zaś czysto hipotetyczne (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 lipca 2014 r., Rada/in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 27 lutego 2018 r., CEE Bankwatch Network/Komisja, T-307/16, EU:T:2018:97, pkt 103–105 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 Oprócz tego badanie, jakie powinna przeprowadzić instytucja celem stosowania wyjątku, musi dotyczyć konkretnie danego dokumentu i wynikać z uzasadnienia decyzji (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2008 r., Terezakis/Komisja (T-380/04, niepublikowany, EU:T:2008:19, pkt 86 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W związku z tym należy zauważyć, że nie wszystkie informacje dotyczące spółki i jej relacji handlowych mogą zostać uznane za objęte ochroną, którą należy zapewnić interesom handlowym zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, tak by nie podważyć stosowania ogólnej zasady zapewnienia opinii publicznej jak najszerszego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji (zob. wyrok z dnia 9 września 2014 r., MasterCard i in./Komisja, T-516/11, niepublikowany, EU:T:2014:759, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo). Ochrona ta może jednak obejmować sensytywne informacje handlowe, takie jak informacje dotyczące strategii handlowej przedsiębiorstw, ich wartości sprzedaży, udziału w rynku lub stosunków handlowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, pkt 54–56; z dnia 9 września 2014 r., MasterCard i in./Komisja, T-516/11, niepublikowany, EU:T:2014:759, pkt 82, 83).

- 34 W kontekście stosowania przepisów rozporządzenia nr 1049/2001 obowiązek uzasadnienia przez instytucję decyzji odmawiającej dostępu do dokumentu ma na celu, z jednej strony, dostarczenie zainteresowanemu wystarczających wskazówek dla ustalenia, czy decyzja jest zasadna, czy też ewentualnie jest dotknięta wadą umożliwiającą zakwestionowanie jej ważności, oraz z drugiej strony, umożliwienie sądowi Unii sprawowania kontroli nad zgodnością decyzji z prawem. Zakres tego obowiązku zależy od charakteru rozpatrywanego aktu i okoliczności, w jakich został wydany (zob. wyrok z dnia 6 lutego 2020 r., *Compañía de Tranvías de la Coruña/Komisja*, T-485/18, EU:T:2020:35, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Zgodnie z orzecznictwem obowiązek uzasadnienia nie oznacza jednak, że dana instytucja musi ustosunkować się do każdego z argumentów przedstawionych w toku postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji końcowej (zob. wyrok z dnia 25 września 2018 r., *Psara i in./Parlament*, od T-639/15 do T-666/15 i T-94/16, EU:T:2018:602, pkt 134 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 Niemniej jednak, chociaż kontekst, w jakim została wydana decyzja, może złagodzić wymogi dotyczące uzasadnienia ciążące na danej instytucji, to jednak w szczególnych okolicznościach może on również je zwiększyć. Dzieje się tak w przypadku, gdy w toku postępowania w sprawie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów wnioskodawca przedstawia dowody mogące podważyć zasadność pierwszej odmowy. W tych okolicznościach wymóg uzasadnienia nakłada na instytucję obowiązek udzielenia odpowiedzi na ponowny wniosek z podaniem uzasadnienia, dlatego dowody te nie mogą umożliwić jej zmiany stanowiska. W przeciwnym razie wnioskodawca nie byłby w stanie zrozumieć powodów, dla których autor odpowiedzi na ponowny wniosek postanowił zachować takie samo uzasadnienie potwierdzenia odmowy (wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r., *Kuijer/Rada*, T-188/98, EU:T:2000:101, pkt 45, 46).
- 37 To w świetle tych rozważań należy przeanalizować argumenty skarżących, zgodnie z którymi, po pierwsze, Komisja błędnie zastosowała wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych do rozpatrywanych umów, w szczególności do definicji, a konkretnie do definicji wyrażen „umyślne uchybienie” w dokumencie 1 oraz „wszelkie możliwe rozsądne starania” w dokumentach 4 i 7.

2. W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do częściowego utajnienia definicji

- 38 Skarżące podnoszą, że definicje zawarte w rozpatrywanych umowach nie są objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, i kwestionują wystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonej decyzji dotyczącego ich częściowego utajnienia.
- 39 Sąd wskazuje, że sama lektura rozpatrywanych umów ujawnionych w zaskarżonej decyzji wskazuje, iż chociaż niektóre definicje są identyczne, to inne – w tym definicje, które wydają się mieć charakter techniczny i być może nie budzą wątpliwości – były przedmiotem indywidualnych i konkretnych negocjacji, jak wskazuje Komisja i jak wynika w szczególności z różnych uzupełnień lub dodatkowych wyjaśnień.
- 40 Jak z tego wynika, nawet jeśli obecność definicji w rozpatrywanych umowach można uznać za zwyczajową, ich konkretnego brzmienia nie można we wszystkich przypadkach uznać za „ogólne i zwyczajowe” w rozumieniu pkt 98 wyroku z dnia 30 stycznia 2008 r., *Terezakis/Komisja* (T-380/04, niepublikowanego, EU:T:2008:19). Ponadto w sprawie, w której zapadł wspomniany

wyrok, instytucja odmówiła dostępu do przedmiotowej umowy w całości, w związku z czym należy zrelatywizować znaczenie owego wyroku dla niniejszego przypadku, w którym Komisja słusznie rozważała możliwość udzielenia częściowego dostępu do rozpatrywanych umów.

- 41 W szczególności, jeśli chodzi o utajnienie definicji wyrażen „umyślne uchybienie” w dokumencie 1 oraz „wszelkie możliwe rozsądne starania” w dokumentach 4 i 7, Sąd stwierdza, że w ponownym wniosku sześciu posłów wyraźnie odniosło się do tych wyrażen.
- 42 Niemniej jednak zaskarżona decyzja, w której przedstawiono uzasadnienie nieujawnienia, w całości lub w części, szeregu kategorii informacji zawartych w rozpatrywanych umowach, w tym na przykład definicji „szczepionki” („vaccine”) i „szczepionki dostosowanej” („adapted vaccine”), a także postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania, nie ukazuje wyraźnie, choćby zwięźle, uzasadnienia utajnienia innych definicji, w szczególności definicji wyrażen „umyślne uchybienie” w dokumencie 1 oraz „wszelkie możliwe rozsądne starania” w dokumentach 4 i 7, do których wyraźnie odniosło się sześciu posłów w ponownym wniosku.
- 43 Wniosku tego nie może podważyć przedstawiona przez Komisję w jej pismach procesowych i na rozprawie argumentacja, zgodnie z którą definicje precyzują zakres stosowania uzgodnionych zobowiązań i określają z materialnego punktu widzenia treść umowy, w związku z czym są „normatywne”, zaś definicje „umyślnego uchybienia” zawarte w dokumencie 1 i „wszelkich możliwych rozsądnych starań” w dokumentach 4 i 7 dotyczą interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, ponieważ mogą prowadzić do powstania ich odpowiedzialności umownej i pozaumownej.
- 44 Wyjaśnienia te nie zostały bowiem przywołane w zaskarżonej decyzji i nie mogą zostać wywiedzione z wyjaśnień w niej zawartych, w tym z pkt 2.1.4 tej decyzji, dotyczącego właśnie pociągnięcia odnośnych przedsiębiorstw do odpowiedzialności. Tymczasem w ramach oceny przestrzegania obowiązku uzasadnienia sąd Unii nie jest zobowiązany uwzględnić dodatkowych wyjaśnień przedstawionych dopiero w toku postępowania sądowego przez autora danego aktu, gdyż w przeciwnym wypadku zachodziłoby ryzyko naruszenia podziału kompetencji między administracją a sądem Unii i osłabienia kontroli zgodności z prawem aktów administracji (zob. wyrok z dnia 6 lipca 2023 r., EBI i Komisja/ClientEarth, C-212/21 P i C-223/21 P, EU:C:2023:546, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 45 Jak z tego wynika, uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie pozwala skarżącym na zrozumienie konkretnych powodów, które doprowadziły do utajnienia tych fragmentów tekstu, ani sądowi Unii na przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem wspomnianego utajnienia tekstu, w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 31, 34 i 36 powyżej.
- 46 Wobec tego skarżące słusznie podnoszą, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez nieprzedstawienie wystarczających wyjaśnień pozwalających dowiedzieć się, w jaki sposób dostęp do przedmiotowych definicji mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych, odpowiednio, spółki AstraZeneca i spółki Pfizer-BioNTech.
- 47 Co się tyczy zarzutu szczegółowego, zgodnie z którym wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych Komisja zastosowała do tych definicji w sposób niespójny, to ów zarzut szczegółowy pokrywa się z zarzutem trzecim, w związku z czym należy go zbadać w ramach wspomnianego zarzutu.

B. W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na braku uzasadnienia zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych oraz na naruszeniu rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że Komisja nie trzymała się ścisłej wykładni i ścisłego stosowania wspomnianego wyjątku

- 48 W zarzucie drugim skarżące podważają sposób, w jaki Komisja zastosowała wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych w celu usunięcia z rozpatrywanych umów niektórych części dotyczących sześciu kategorii informacji, w tym:
- lokalizacji zakładów produkcyjnych;
 - praw własności intelektualnej;
 - zaliczek lub przedpłat;
 - postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania;
 - harmonogramów dostaw;
 - postanowień odnoszących się do darowizn i do odsprzedaży.
- 49 Skarżące zarzucają również Komisji, że nie uzasadniła wystarczająco w zaskarżonej decyzji zastosowania tego wyjątku.
- 50 Komisja kwestionuje tę argumentację.

1. W przedmiocie odmowy dostępu do lokalizacji zakładów produkcyjnych

- 51 W drugiej części zarzutu drugiego, w brzmieniu dostosowanym, skarżące podnoszą, że wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych nie stoi na przeszkodzie ujawnieniu informacji odnoszących się do lokalizacji zakładów produkcyjnych i podwykonawców odnośnych przedsiębiorstw.
- 52 Ponadto skarżące kwestionują wystarczający charakter uzasadnienia przedstawionego w tym względzie w zaskarżonej decyzji i jego zasadność. W uzasadnieniu tym nie wspomniano o okoliczności, że rozpatrywane informacje były dostępne do publicznej wiadomości. Nie przedstawiono w nim również powodów, dla których owe informacje, inne informacje lub bardziej obszerne informacje dotyczące lokalizacji zakładów produkcyjnych należy uznać za poufne, ani dlaczego i w jaki sposób ujawnienie tych informacji, dotyczących jednak pierwszych 18 miesięcy pandemii, mogłoby naruszyć aktualne interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw.
- 53 Skarżące dodają, że mają interes w ujawnieniu wymienionych w rozpatrywanych umowach obiektów, które były dostępne do publicznej wiadomości, w celu ich porównania z obiektami figurującymi w rozpatrywanych umowach. Ponadto ich ujawnienie jest istotne dla umożliwienia społeczeństwu sprawdzenia, gdzie zostały zainwestowane środki publiczne oraz w jakich warunkach pierwsze szczepionki były opracowane, wyprodukowane, przechowywane i transportowane.
- 54 Komisja kwestionuje tę argumentację.

- 55 W niniejszym przypadku należy od razu oddalić jako bezskuteczną argumentację skarżących, zgodnie z którą w istocie ujawnienie informacji odnoszących się do lokalizacji zakładów produkcyjnych odnośnych przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych z ich podwykonawcami nie może naruszyć aktualnych interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 56 Ocena zasadności zastosowania jednego z wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 powinna bowiem opierać się na faktach istniejących w dniu przyjęcia decyzji odmawiającej dostępu do dokumentów na podstawie tego wyjątku (zob. wyroki: z dnia 11 maja 2017 r., Szwecja/Komisja, C-562/14 P, EU:C:2017:356, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 6 lutego 2020 r., Compañía de Tranvías de la Coruña/Komisja, T-485/18, EU:T:2020:35, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo) i na informacjach, którymi instytucja mogła dysponować w chwili wydania tej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., CEE Bankwatch Network/Komisja, T-307/16, EU:T:2018:97, pkt 133 i przytoczone tam orzecznictwo), a mianowicie, w niniejszym przypadku, w dniu 15 lutego 2022 r.
- 57 Następnie skarżące podnoszą w istocie, że niektóre informacje odnoszące się do zakładów produkcyjnych i podwykonawców odnośnych przedsiębiorstw są już dostępne do publicznej wiadomości za pośrednictwem interaktywnej mapy opublikowanej na stronie internetowej Komisji i w publicznych sprawozdaniach Europejskiej Agencji Leków (EMA), w związku z czym szersze informacje odnoszące się do tych zakładów i stosunków handlowych wspomnianych przedsiębiorstw z ich podwykonawcami, utajnione w niniejszym przypadku, nie stanowią sensytywnych informacji handlowych. Zarzucają one Komisji, że nie odniosła się do tych rozważań w zaskarżonej decyzji.
- 58 W tym względzie należy zauważyć, że w zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, iż decyzja o umiejscowieniu zakładu produkcyjnego w danej lokalizacji lub o skorzystaniu z usług danego podwykonawcy należała do wewnętrznej strategii handlowej odnośnych przedsiębiorstw i wynikała z konkretnego wyboru gospodarczego. Tożsamość wspomnianych zakładów i ich powiązania gospodarcze lub przemysłowe z odnośnym przedsiębiorstwem nie są dostępne do publicznej wiadomości. Komisja stwierdziła, że ujawnienie informacji dotyczących zakładów produkcyjnych odnośnych przedsiębiorstw, w szczególności art. I.6.3 dokumentu 4 i załączników do wszystkich rozpatrywanych umów dotyczących podwykonawców tych przedsiębiorstw, ukazałoby konkurentom tych przedsiębiorstw istotne elementy ich zdolności przemysłowych i mogłoby zaszkodzić ich zdolnościom przemysłowym w zakresie produkcji szczepionki, a nawet ostatecznie utrudnić ze względów ekonomicznych pełne wykonanie zawartych umów.
- 59 Po zapoznaniu się z pełnymi wersjami rozpatrywanych umów Sąd stwierdza, że ukazują one, ze zróżnicowanym poziomem szczegółowości, tożsamość i lokalizację zakładów produkcyjnych odnośnych przedsiębiorstw oraz ich podwykonawców lub partnerów, a także, w zależności od przypadku, podział zadań pomiędzy wymienionymi podmiotami. Ponadto w niektórych przypadkach modyfikacje, takie jak uzupełnienia lub zmiany zakładów lub partnerów, zostały wprowadzone na etapie umowy zakupu w porównaniu z umową zakupu z wyprzedzeniem.
- 60 Komisja słusznie zatem uznała w zaskarżonej decyzji, że informacje o lokalizacji zakładów produkcyjnych i podwykonawcach odnośnych przedsiębiorstw, utajnione w rozpatrywanych umowach, wchodzą w zakres ich stosunków handlowych, a ostatecznie ich zdolności oraz strategii przemysłowej i handlowej.

- 61 Jak zaś przypomniano w pkt 33 powyżej, ochrona, jaką należy zapewnić interesom handlowym zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, może obejmować takie informacje.
- 62 Ponadto informacji zawartych w rozpatrywanych umowach nie można uznać za historyczne (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2015 r., Axa Versicherung/Komisja, T-677/13, EU:T:2015:473, pkt 154 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 12 lipca 2018 r., RATP/Komisja, T-250/18 R, niepublikowane, EU:T:2018:458, pkt 55, 57). Dane te pochodziły bowiem sprzed mniej niż dwóch lat i, jak wynika z odpowiedzi Komisji na pytanie zadane tytułem środka organizacji postępowania, większość rozpatrywanych umów była nadal wykonywana w chwili wydania zaskarżonej decyzji.
- 63 Wniosku zawartego w pkt 60 powyżej nie podważa również opublikowanie na stronie internetowej Komisji interaktywnej mapy przedstawiającej „zdolności produkcyjne dla szczepionek przeciwko COVID-19 w [Unii]” (interactive map showing the production capacities of COVID-19 vaccines in the EU).
- 64 Jak bowiem potwierdziła Komisja w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd w ramach środka organizacji postępowania, owa interaktywna mapa nie zawiera figurujących w rozpatrywanych umowach informacji o lokalizacji na terytorium Unii zakładów produkcji szczepionek przeciwko COVID-19. Co najwyżej, jak przyznała Komisja, zastosowanie filtra „contracted by APA manufacturer” (na podstawie umowy z producentem, który zawarł umowę zakupu z wyprzedzeniem) ukazuje jeden zakład produkcyjny położony w Niemczech, który nie został wymieniony w umowach, do których dostęp był objęty wnioskiem skarżących.
- 65 Zatem, wbrew temu, co twierdzą skarżące, interaktywna mapa nie wskazuje ani dokładnej lokalizacji zakładów produkcji szczepionek przeciwko COVID-19 będących przedmiotem rozpatrywanych umów, ani nazw ewentualnych odnośnych podwykonawców.
- 66 Ponadto, chociaż publiczne sprawozdania EMA na temat różnych szczepionek przeciwko COVID-19 zawierają informacje o zakładach produkcyjnych, to jednak okoliczność ta nie może sama w sobie zobowiązywać Komisji do przekazania wszystkich informacji o lokalizacji zakładów produkcyjnych i podwykonawcach odnośnych przedsiębiorstw [zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., EBC/Espírito Santo Financial (Portugalia), C-442/18 P, EU:C:2019:1117, pkt 56].
- 67 Jak z tego wynika, Komisja nie naruszyła prawa, utajniając informacje o lokalizacji zakładów produkcyjnych i podwykonawców odnośnych przedsiębiorstw.
- 68 Wreszcie, zważywszy, że informacje o lokalizacji zakładów produkcyjnych i podwykonawców odnośnych przedsiębiorstw nie zostały ujawnione przez Komisję za pośrednictwem interaktywnej mapy, zaskarżona decyzja nie jest w żaden sposób niewystarczająco uzasadniona w odniesieniu do tej mapy.
- 69 W świetle powyższego należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.
- 70 Wreszcie w zakresie, w jakim argumentacja skarżących dotycząca interesu w ujawnieniu utajnionych informacji o lokalizacji zakładów produkcyjnych pokrywa się z argumentacją podniesioną w ramach zarzutu czwartego, argumentacja ta zostanie rozpatrzona w ramach wspomnianego zarzutu (zob. pkt 210 poniżej).

2. W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących prawa własności intelektualnej

- 71 W części trzeciej zarzutu drugiego skarżące kwestionują wystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonej decyzji i jej zasadność, które mają wyjaśnić częściowe utajnienie postanowień dotyczących własności intelektualnej w oparciu o wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 72 Skarżące uważają za hipotetyczne przedstawione w zaskarżonej decyzji rozważania, zgodnie z którymi ujawnienie utajnionych informacji stwarzałoby ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, ponieważ ich ujawnienie zwiększyłoby presję wywieraną na te przedsiębiorstwa, aby udostępniły one część swojego know-how, i miałyby negatywny wpływ na ich zdolność przemysłową. Ponadto twierdzą one, że Komisja nie wskazała elementów postanowień dotyczących prawa własności intelektualnej, które wyjaśniałyby realne i konkretne powody ich nieujawniania.
- 73 Komisja kwestionuje tę argumentację.

a) W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- 74 Sąd wskazuje, że w ponownym wniosku sześciu posłów wyraźnie zażądało ujawnienia postanowień dotyczących prawa własności intelektualnej.
- 75 W niniejszym przypadku w zaskarżonej decyzji Komisja częściowo utajniła postanowienia dotyczące praw własności intelektualnej w dokumentach 1, 4, 6, 7, 8, 11, 12 i 13.
- 76 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że informacje utajnione na podstawie wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych zawierają elementy sensytywne z handlowego punktu widzenia, takie jak własność intelektualna. Wskazała ona również, w części tej decyzji poświęconej ryzyku związanemu z organizacją i zdolnością przemysłową odnośnych przedsiębiorstw, że ujawnienie opisu wzajemnych zobowiązań stron rozpatrywanych umów w przedmiocie własności intelektualnej ukazałoby konkurentom odnośnych przedsiębiorstw istotne elementy ich zdolności przemysłowych i mogłyby zaszkodzić ich zdolnościom przemysłowym w zakresie produkcji szczepionki, a nawet, w ostateczności, wstrzymać ze względów ekonomicznych pełne wykonanie zawartych umów. Wspomniane postanowienia przewidują albo wyłączne prawo danego przedsiębiorstwa do korzystania z praw własności intelektualnej wynikających z produkcji szczepionki, albo udzielenie licencji na część tych praw. Do odnośnego przedsiębiorstwa mogłyby być kierowane bądź wnioski o przyznanie odstępstw od wyłączności w odniesieniu do późniejszych badań klinicznych, bądź o dodatkowe licencje, i tym samym przedsiębiorstwo to podlegałoby ze strony swoich konkurentów rosnącej presji, aby podać do publicznej wiadomości część swojego know-how. Takie wnioski stają się częstsze ze względu na rosnące zapotrzebowanie na szczepionki związane z globalnym rozwojem pandemii.
- 77 Jak wynika z tych rozważań, Komisja przedstawiła związane wyjaśnienia, bez ujawnienia treści utajnionych zdań lub części zdania, które pozbawiłoby wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych jego zasadniczego celu w odniesieniu do charakteru częściowo utajnionych postanowień w przedmiocie praw własności intelektualnej. Podobnie przedstawiła ona szczegółowe wyjaśnienia co do sposobu, w jaki ich ujawnienie mogło stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.

- 78 Ponadto, chociaż Komisja jest zobowiązana do przedstawienia powodów uzasadniających zastosowanie w niniejszym przypadku jednego z przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001 wyjątków od prawa dostępu, nie jest ona jednak zobowiązana do dostarczenia informacji wykraczających poza to, co jest konieczne, aby wnioskodawca zrozumiał powody leżące u podstaw wydania przez nią decyzji, Sąd zaś – dokonał kontroli jej zgodności z prawem (wyrok z dnia 30 stycznia 2008 r., Terezakis/Komisja, T-380/04, niepublikowany, EU:T:2008:19, pkt 119).
- 79 Jak z tego wynika, uzasadnienie zaskarżonej decyzji umożliwia skarżącym zrozumienie konkretnych powodów, które skłoniły Komisję do częściowego utajnienia w rozpatrywanych umowach postanowień w przedmiocie praw własności intelektualnej, a sądowi Unii przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem utajnienia wspomnianych fragmentów tekstu w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 34, 35 i 78 powyżej.
- 80 W konsekwencji zarzut szczegółowy oparty na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w tym względzie należy oddalić.

b) W przedmiocie zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- 81 Co się tyczy zasadności motywów przedstawionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji w celu uzasadnienia częściowego utajnienia postanowień w przedmiocie własności intelektualnej, należy ustalić, czy Komisja przedstawiła wiarygodne wyjaśnienia co do tego, w jaki sposób dostęp do utajnionych informacji mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, i czy podnoszone naruszenie można uznać za racjonalnie przewidywalne, nie zaś czysto hipotetyczne (zob. podobnie wyrok z dnia 25 listopada 2020 r., Bronckers/Komisja, T-166/19, EU:T:2020:557, pkt 58).
- 82 Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 30 i 31 powyżej Komisja nie jest zobowiązana do ustalenia istnienia nieuniknionego charakteru ryzyka naruszenia prawa do ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 83 Wystarczy, że zaskarżona decyzja zawiera konkretne informacje, które pozwalają uznać, iż w dniu jej wydania ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw było racjonalnie przewidywalne, a nie czysto hipotetyczne, i że wspomina ona w szczególności o istnieniu w dniu jej wydania obiektywnych powodów pozwalających założyć w rozsądny sposób, że naruszenia takie będą mieć miejsce w wypadku ujawnienia informacji objętych wnioskiem skarżących (zob. podobnie wyrok z dnia 7 czerwca 2011 r., Toland/Parlament, T-471/08, EU:T:2011:252, pkt 78, 79).
- 84 W niniejszym przypadku, jak wskazano w pkt 76 powyżej, z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja odmówiła pełnego dostępu do przedmiotowych postanowień, aby uniknąć ryzyka zakłócenia ewentualnego zajmowania przez odnośne przedsiębiorstwa strategicznej pozycji w kwestii korzystania z ich praw, w okresie charakteryzującym się wysokim popytem na szczepionki przeciwko COVID-19, kiedy było możliwe, że spółki będące stronami trzecimi będą składać wnioski o udzielenie licencji.
- 85 Po zapoznaniu się z pełnymi wersjami rozpatrywanych umów Sąd stwierdza, że choć postanowienia w przedmiocie własności intelektualnej, niezależnie od tego, czy znajdują się w tytule „Eksploracja wyników” umowy, czy też w tytule „Prawa własności intelektualnej”, wykazują podobieństwa, to jednak nie są one identyczne, jak wynika w stosownym wypadku, z różnych uzupełnień. Ponadto skarżące nie kwestionują ani silnego popytu na szczepionki

przeciwko COVID-19, ani okoliczności, że wnioski o udzielenie licencji były możliwe. Nie kwestionują one również okoliczności, że ryzyko naruszenia interesów handlowych danego przedsiębiorstwa ma charakter indywidualny.

- 86 Ponadto wyjaśnienia Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji świadczą o tym, że przeprowadziła ona gruntowne i indywidualne badanie wniosku o udzielenie dostępu do rozpatrywanych umów i że oparła się na okolicznościach właściwych dla niniejszego przypadku i szczególnych dla odnośnych przedsiębiorstw w odniesieniu do postanowień w przedmiocie praw własności intelektualnej, aby potwierdzić istnienie racjonalnie przewidywalnego, nie zaś hipotetycznego ryzyka naruszenia ochrony interesów handlowych tych przedsiębiorstw.
- 87 Jak z tego wynika, zawarte w zaskarżonej decyzji wyjaśnienia Komisji co do istnienia racjonalnie przewidywalnego, nie zaś hipotetycznego ryzyka naruszenia ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw dotyczącego pełnego ujawnienia postanowień w przedmiocie własności intelektualnej, są zasadne.
- 88 Co się tyczy zarzutu szczegółowego, zgodnie z którym wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych Komisja zastosowała do tych definicji w sposób niespójny, to ów zarzut szczegółowy pokrywa się z zarzutem trzecim, w związku z czym należy go zbadać w ramach wspomnianego zarzutu.
- 89 W świetle powyższego należy oddalić część trzecią zarzutu drugiego.

3. W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat

- 90 W części czwartej zarzutu drugiego skarżące kwestionują wystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonej decyzji i jej zasadność, które mają wyjaśnić częściowe utajnienie postanowień dotyczących zaliczek (down payments) lub przedpłat (advance payments) „niektórych” rozpatrywanych umów w oparciu o wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 91 Skarżące kwestionują rozważania przytoczone w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi ujawnienie utajnionych informacji stwarzałoby ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, ponieważ pozwoliłoby na określenie całkowitej wartości przedmiotowej umowy i ceny za każdą dawkę oraz ukazałoby strategię i struktury cenowe tych przedsiębiorstw, co mogłoby zaszkodzić ich negocjacom na rynku światowym i być wykorzystywane ze szkodą dla nich przez ich konkurentów. Podnoszą one, że Komisja ujawniła kwotę zaliczek lub zaliczek lub przedpłat rozpatrywanych „niektórych” umów i że „niektóre” z tych kwot są znane ze względu na wycieki informacji w sieci społecznościowej i w mediach (zob. pkt 8 powyżej). Według nich Komisja jednak nie potwierdziła, że rzeczywiście możliwe było obliczenie ceny za każdą dawkę lub wyciągnięcie innych sensytywnych z handlowego punktu widzenia wniosków, w szczególności w odniesieniu do strategii cenowych odnośnych przedsiębiorstw, na podstawie informacji na temat utajnionych zaliczek lub przedpłat. W tym kontekście podkreślają one, że cena obciążająca państwa członkowskie nie została ujawniona. W każdym razie ich zdaniem Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw było przewidywalne, nie zaś hipotetyczne.

- 92 Skarżące zarzucają Komisji, że nie wyjaśniła, w jaki sposób ujawnienie zaliczek lub przedpłat mogłoby ukazać informacje na temat aktualnej sytuacji odnośnych przedsiębiorstw i rynku szczepionek przeciwko COVID-19.
- 93 Skarżące podnoszą, że ryzyko wyrządzenia szkody interesom handlowym odnośnych przedsiębiorstw związane z ich negocjacjami z nabywcami z państw trzecich nie jest objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 i jest hipotetyczne.
- 94 Skarżące kwestionują rozważania przytoczone w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi pełne ujawnienie postanowień umów zakupu z wyprzedzeniem dotyczących zaliczek lub przedpłat stawiałoby odnośne przedsiębiorstwo w niekorzystnej sytuacji względem jego konkurentów, ujawniając poziom ryzyka finansowego, jaki zaakceptowało poprzez zawarcie przedmiotowej umowy, i udzielając wskazówek co do jego strategii cenowej. Ich zdaniem elementy te nie wyjaśniają, w jaki sposób ujawnienie tych informacji mogłoby konkretnie naruszyć interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw lub ujawnić informacje sensytywne na temat ich struktury kosztów.
- 95 W tym kontekście skarżące podnoszą, że nawet jeśli istniało jakiegokolwiek uzasadnienie dla utajnienia postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat w umowach zakupu z wyprzedzeniem w czasie obowiązywania tych umów, nie istniało już ono w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Ponadto według skarżących informacje te nie mogą być istotne dla przyszłych negocjacji. Podkreślają one, że nie wystąpiły o udzielenie dostępu do rozpatrywanych umów przed ich podpisaniem i że w dniu wydania zaskarżonej decyzji umowy zakupu były już podpisane.
- 96 Wreszcie skarżące zarzucają Komisji, że nie wyważyła interesu odnośnych przedsiębiorstw w utrzymaniu poufności postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat z interesem publicznym w przejrzystości i nie uzasadniła tego, że ten pierwszy ma pierwszeństwo przed tym drugim.
- 97 Komisja kwestionuje tę argumentację.

a) W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- 98 Sąd wskazuje, że w ponownym wniosku sześciu posłów zakwestionowało powody częściowej odmowy dostępu do informacji o cenach zawartych w rozpatrywanych umowach przedstawione w odpowiedzi z dnia 9 czerwca 2021 r. na ich pierwotny wniosek.
- 99 W niniejszym przypadku w zaskarżonej decyzji Komisja częściowo utajniła postanowienia dotyczące cen i sposobów płatności we wszystkich rozpatrywanych umowach, z wyjątkiem dokumentu 10, który to dokument nie odnosił się do cen. Tym samym utajniła ona kwotę zaliczek lub przedpłat w dokumentach 2, 3, 4, 12 i 13, lecz ujawniła ją w dokumentach 1, 5 i 6. Ponadto utajniła ona w rozpatrywanych umowach różne informacje dotyczące, w zależności od przypadku, w szczególności ceny za każdą dawkę, ceny dostawy, ceny lub kosztu całkowitego, kwoty obciążającej państwa członkowskie oraz harmonogramów płatności.
- 100 W zaskarżonej decyzji przede wszystkim Komisja wskazała, że informacje utajnione na podstawie wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych zawierały elementy sensytywne z handlowego punktu widzenia, dotyczące w szczególności cen i indywidualnych cen za każdą dawkę, szacunkowych całkowitych kosztów produktów oraz metodologii dotyczącej kosztów.

Wyjaśniła, że ujawnienie utajnionych informacji mogłoby zaszkodzić sytuacji konkurencyjnej odnośnych przedsiębiorstw na światowym rynku produkcji i wprowadzania do obrotu szczepionek przeciwko COVID-19.

- 101 Następnie w części poświęconej konkretnie ryzyku finansowemu Komisja wskazała, że postanowienia dotyczące cen i warunków zakupu zawarte w umowach zakupu z wyprzedzeniem pozostają istotne dla późniejszych umów zakupu. Komisja wyjaśniła, że informacje na temat cen zostały utajnione, ponieważ ich ujawnienie umożliwiłoby osobom trzecim wyciągnięcie wniosków co do strategii handlowych i cenowych odnośnych przedsiębiorstw, które to wnioski mogłyby zostać wykorzystane przez konkurentów tych przedsiębiorstw w celu zaplanowania ich własnych strategii, co poważnie zaszkodziłoby trwającym i przyszłym negocjacom odnośnych przedsiębiorstw z innymi nabywcami na szczeblu międzynarodowym.
- 102 Co się tyczy w szczególności zaliczek lub przedpłat w umowach zakupu z wyprzedzeniem, a mianowicie wkładu pochodzącego ze środków na pomoc nadzwyczajną (zob. pkt 2 i 3 powyżej), Komisja potwierdziła, że ujawniła ów wkład w odniesieniu do prawie wszystkich rozpatrywanych umów. Łączna kwota tych zaliczek wyniosła około 2,7 mld EUR. Komisja wskazała, że w przypadku umów, w których zaliczka została utajniona, odnośne przedsiębiorstwa wskazały realne powody uzasadniające poufny charakter handlowy tej kwoty. W szczególności zdaniem Komisji, dysponując kwotą zaliczki, można oszacować, w zależności od praktyk rynkowych, całkowitą wartość umowy i ostatecznie cenę za każdą dawkę, które dla wszystkich przedsiębiorstw stanowią sensytywne informacje handlowe. Mogłoby to mieć negatywny wpływ na negocjacje odnośnych przedsiębiorstw z innymi nabywcami i mogłoby zaszkodzić wszystkim transakcjom tych przedsiębiorstw, ponieważ ukazane zostałyby ich strategie i struktury cenowe. Takie trudności po stronie odnośnych przedsiębiorstw mogłyby z kolei zaszkodzić wykonaniu rozpatrywanych umów.
- 103 Ponadto Komisja przedstawiła uzasadnienie utajnienia niektórych konkretnych fragmentów tekstu dotyczących zaliczek, mianowicie fragmentów dokumentów 3 i 6. Według Komisji utajnienie tych fragmentów tekstu jest związane ze szczególnymi aspektami umów dotyczącymi kosztów związanych z procesem produkcyjnym odnośnego przedsiębiorstwa lub z okolicznością, że dostawy i rozmowy z odnośnym przedsiębiorstwem były w toku w dniu wydania zaskarżonej decyzji. Utajnienie tych fragmentów tekstu miało na celu umożliwienie prawidłowego wykonania przedmiotowej umowy.
- 104 Następnie Komisja wskazała, że zgodnie z orzecznictwem sensytywne informacje handlowe dotyczące w szczególności strategii handlowej odnośnych przedsiębiorstw lub ich stosunków handlowych są chronione poprzez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Ponadto potencjalne ryzyko handlowe, zastosowane ceny i progi zobowiązań finansowych uzgodnione w ramach umowy o charakterze sensytywnym mogą również stanowić sensytywne elementy handlowe, w szczególności w odniesieniu do umów, które są jeszcze wykonywane. W niniejszym przypadku ujawnienie takich fragmentów umów zakupu z wyprzedzeniem stawiałoby odnośne przedsiębiorstwo w wyraźnie niekorzystnej sytuacji w stosunku do jego konkurentów, ponieważ poziom ryzyka finansowego zaakceptowany przez to przedsiębiorstwo oraz informacje na temat jego strategii cenowej zostałyby tym samym podane do ich wiadomości. W tych okolicznościach Komisja uznała, że niektóre aspekty finansowe umów powinny pozostać chronione na podstawie wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych.
- 105 Wreszcie Komisja wykluczyła znaczenie okoliczności, że trzy umowy zakupu z wyprzedzeniem były przedmiotem przecieków do mediów.

- 106 Z rozważań tych wynika, że Komisja przedstawiła szczegółowe wyjaśnienia na temat charakteru informacji dotyczących utajnionych zaliczek i przedpłat oraz sposobu, w jaki ujawnienie tych informacji mogło stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, czy to w stosunkach między nimi, czy też między nimi a farmaceutycznymi spółkami trzecimi, z którymi konkurują. Ponadto w wyjaśnieniach tych uwzględnione zostały kontakty między Komisją a sześcioma państwami. Komisja wskazała bowiem powody, dla których umowy zakupu z wyprzedzeniem mają znaczenie dla późniejszych umów kupna, a także w ramach negocjacji z nabywcami z państw trzecich, oraz powody, dla których informacje będące przedmiotem przecieków do mediów nie mogą uzasadniać odstąpienia od poufności owych informacji.
- 107 Jak z tego wynika, uzasadnienie zaskarżonej decyzji umożliwia skarżącemu zrozumienie szczególnych powodów, które skłoniły Komisję do częściowego utajnienia w rozpatrywanych umowach postanowień dotyczących zaliczek i przedpłat, a sądowi Unii przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem utajnienia wspomnianych fragmentów tekstu w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 34, 35 i 78 powyżej.
- 108 W konsekwencji zarzut szczegółowy oparty na niewystarczającym w tym względzie uzasadnieniu zaskarżonej decyzji należy oddalić.

b) W przedmiocie zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- 109 Co się tyczy zasadności motywów przedstawionych przez Komisję w celu uzasadnienia częściowego utajnienia postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat, należy ustalić, czy zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 30, 31, 81 i 83 powyżej przedstawiła ona wiarygodne wyjaśnienia co do tego, że dostęp do utajnionych informacji mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, oraz co do tego, że podnoszone naruszenie można uznać za racjonalnie przewidywalne, nie zaś za czysto hipotetyczne.
- 110 W niniejszym przypadku, jak wskazano w pkt 100–105 powyżej, z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja odmówiła pełnego dostępu do przedmiotowych postanowień, w tym do harmonogramów i sposobów płatności, aby nie ryzykować ujawnienia sensytywnych elementów finansowych rozpatrywanych umów, ostatecznie dotyczących strategii handlowych i cenowych odnośnych przedsiębiorstw w okresie charakteryzującym się wysokim popytem na szczepionki przeciwko COVID-19, kiedy były prowadzone – lub przynajmniej były możliwe – negocjacje z nabywcami z państw trzecich.
- 111 Po zapoznaniu się z pełnymi wersjami rozpatrywanych umów Sąd stwierdza, że postanowienia dotyczące zaliczek lub przedpłat, jak również sposobów i harmonogramów płatności są rozmaite. Ponadto skarżące nie kwestionują ani silnego popytu na szczepionki przeciwko COVID-19, ani okoliczności, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji były prowadzone lub przynajmniej były możliwe negocjacje z nabywcami z państw trzecich.
- 112 Wbrew temu, co twierdzą skarżące, okoliczność, że odnośne przedsiębiorstwa mogły skorzystać z zaliczek pochodzących ze środków publicznych w celu opracowania szczepionek przeciwko COVID-19, nie może sama w sobie wykluczać sensytywnego z handlowego punktu widzenia charakteru postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat albo prowadzić do uznania, że interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw nie mogą być chronione.

- 113 W tym względzie zgodnie z orzecznictwem, jeżeli przedsiębiorstwo z kapitałem publicznym może mieć interesy handlowe, które mogą być chronione na tej samej podstawie co interesy przedsiębiorstwa prywatnego (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., CEE Bankwatch Network/Komisja, T-307/16, EU:T:2018:97, pkt 108), to samo powinno a fortiori dotyczyć przedsiębiorstwa prywatnego, nawet jeśli uczestniczy ono w realizacji zadań leżących w interesie publicznym (wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r., Falcon Technologies International/Komisja, T-875/16, niepublikowany, EU:T:2018:877, pkt 49).
- 114 Podobnie, jak podnosi Komisja, należy oddalić argument skarżących dotyczący okoliczności, że informacje dotyczące cen szczepionek były przedmiotem przecieków do mediów.
- 115 Nieuprawnione ujawnienie dokumentu nie może bowiem skutkować udostępnieniem publicznie dokumentu objętego zakresem jednego z wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 (wyrok z dnia 25 października 2013 r., Beninca/Komisja, T-561/12, niepublikowany, EU:T:2013:558, pkt 55).
- 116 Co więcej, nie można uwzględnić argumentu skarżących dotyczącego okoliczności, że we wrześniu i w październiku 2022 r., czyli ponad sześć miesięcy po wydaniu zaskarżonej decyzji, dwa przedsiębiorstwa (AstraZeneca i CureVac), odpowiednio, albo oświadczyły, że nie mają trudności z publicznym ujawnieniem swojej umowy zakupu z wyprzedzeniem, albo ukazały „wszystkie szczegóły dotyczące cen i otrzymanej zaliczki”, co zdaniem skarżących świadczy o tym, że ujawnienie informacji dotyczących zaliczek nie stanowi zagrożenia dla interesów handlowych odnośnego przedsiębiorstwa.
- 117 Jak zostało bowiem wskazane w pkt 56 powyżej, oceny zasadności zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych należy dokonywać w świetle okoliczności faktycznych istniejących w dniu wydania zaskarżonej decyzji, nie zaś w świetle ewentualnych oświadczeń złożonych przez ograniczoną liczbę odnośnych przedsiębiorstw ponad sześć miesięcy po wydaniu tej decyzji, w przypadku których kwota odpowiednich zaliczek została tak czy inaczej ujawniona przez Komisję.
- 118 To oznacza, że Komisja słusznie uznała w zaskarżonej decyzji, iż pełne ujawnienie postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat mogłoby dostarczyć konkurentom odnośnych przedsiębiorstw, a także nabywcom będącym osobami trzecimi poufnych informacji handlowych dotyczących strategii handlowych i cenowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 119 Jak z tego wynika, zawarte w zaskarżonej decyzji wyjaśnienia Komisji co do istnienia racjonalnie przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka naruszenia ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, jeśli chodzi o pełne ujawnienie postanowień dotyczących zaliczek i przedpłat, są zasadne.
- 120 Co się tyczy zarzutu szczegółowego, zgodnie z którym wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych Komisja zastosowała do tych definicji w sposób niespójny, to ów zarzut szczegółowy pokrywa się z zarzutem trzecim, w związku z czym należy go zbadać w ramach wspomnianego zarzutu.
- 121 W świetle powyższego należy oddalić część czwartą zarzutu drugiego.

4. W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania

- 122 W części piątej zarzutu drugiego skarżące kwestionują wystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonej decyzji i jej zasadność, które mają uzasadniać częściową odmowę dostępu do postanowień dotyczących własności intelektualnej w oparciu o wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 123 Po pierwsze, skarżące podnoszą, że założenie, iż pełne ujawnienie postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania mogłoby prowadzić do powstania licznych stanowiących nadużycie i nieuzasadnionych powództw sądowych, nie zostało wyjaśnione i że Komisja nie wyjaśniła ani nie wykazała, w jaki sposób ich ujawnienie naruszyłoby interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw.
- 124 Po drugie, skarżące kwestionują rozważania przytoczone w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi pełne ujawnienie przedmiotowych postanowień ukazałoby konkurentom odnośnego przedsiębiorstwa „słabe punkty” zabezpieczenia jego odpowiedzialności i zapewniłoby tym konkurentom przewagę konkurencyjną, którą mogliby wykorzystać.
- 125 Po trzecie, skarżące kwestionują twierdzenie, że pełne ujawnienie przedmiotowych postanowień miałoby wpływ na ogólne dobre imię odnośnych przedsiębiorstw. Powód, dla którego ich ujawnienie miałoby mieć taki wpływ, nie został nigdzie wyjaśniony przez Komisję. Jeżeli bowiem spółka zostanie uznana za odpowiedzialną za szkodę związaną z wadliwym produktem, naruszenie jej dobrego imienia wynika z tej szkody, nie zaś z postanowień wynegocjowanych z Komisją.
- 126 Po czwarte, skarżące uważają, że nie znajdują potwierdzenia również trzy dodatkowe względy przywołane w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi ujawnienie utajnionych informacji ukazałoby konkurentom odnośnego przedsiębiorstwa koszty, jakie mogłyby wyniknąć z naruszenia rozpatrywanej umowy, a także rzeczywiste korzyści płynące z tej umowy, i zaszkodziłoby interesom handlowym odnośnych przedsiębiorstw, głównie poprzez zagrożenie ich konkurencyjności na rynkach światowych. Ich zdaniem Komisja nie przedstawiła wystarczających dowodów na to, że ujawnienie przedmiotowych informacji pozwoliłoby ukazać istotę strategii handlowej odnośnych przedsiębiorstw lub osłabiłoby ich pozycję konkurencyjną na rynkach światowych. Ponadto przykłady wymienione w zaskarżonej decyzji nie przedstawiają ich zdaniem sensytywnego charakteru utajnionych informacji.
- 127 Ponadto skarżące podnoszą, że argumentacja Komisji, zgodnie z którą negocjacje w przedmiocie postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania były indywidualne, jest myląca. Zdaniem skarżących z pkt 76 sprawozdania specjalnego Europejskiego Trybunału Obrachunkowego 19/2022, zatytułowanego „UE i zakup szczepionek przeciwko COVID-19”, wynika, że postanowienia te są takie same w rozpatrywanych umowach, w związku z czym ich ujawnienie nie może naruszyć interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 128 W replice skarżące podnoszą, że nawet gdyby Komisja wykazała, iż ujawnienie utajnionych informacji stanowiłoby konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, interes publiczny, jaki przedstawia ich ujawnienie, przeważałby nad wspomnianymi interesami handlowymi.
- 129 Komisja kwestionuje tę argumentację.

- 130 Komisja podnosi, że przedmiotowe postanowienia mają dla odnośnego przedsiębiorstwa takie samo znaczenie ekonomiczne i finansowe jak każdy inny element kosztów i były przedmiotem indywidualnych negocjacji.
- 131 Po pierwsze, Komisja uważa, że błędem jest twierdzenie, iż ujawnienie wspomnianych postanowień nie pociągnęłoby za sobą ryzyka wniesienia skargi o naprawienie strategicznych i spekulatywnych szkód przeciwko odnośnym przedsiębiorstwom.
- 132 Otóż zdaniem Komisji pełne ujawnienie przedmiotowych postanowień zwiększyłoby liczbę powodztw o odszkodowanie – zasadnych bądź też bezzasadnych – przeciwko danemu przedsiębiorstwu, ponieważ dawałoby powodowi więcej argumentów, na podstawie których mógłby próbować wykazać wadliwość szczepionki. Ponadto według Komisji ryzyko to jest tym bardziej realne, że definicja szkód, za które odnośne przedsiębiorstwo mogłoby uzyskać odszkodowanie, została już ujawniona w niektórych umowach, a mianowicie w dokumencie 5. Ponadto ujawnienie szczegółów zobowiązań w zakresie odszkodowania spoczywających na danym państwie członkowskim mogłoby mieć wpływ na ciężar dowodu w odniesieniu do wadliwości produktu. Znajomość tych szczegółów mogłaby bowiem doprowadzić do uproszczenia lub utrudnienia zadania polegającego na wykazaniu odpowiedzialności producenta szczepionki. Komisja uważa więc, że ryzyko masowego sporu i bardzo poważnych konsekwencji finansowych dla jednego przedsiębiorstwa nie jest abstrakcyjne.
- 133 Po drugie, Komisja podnosi, że w zaskarżonej decyzji zostały wyjaśnione wystarczająco pod względem prawnym powody, dla których pełne ujawnienie przedmiotowych postanowień miałyby niekorzystne skutki handlowe dla odnośnych przedsiębiorstw. Według niej wspomniane postanowienia nie są bowiem „standardowymi klauzulami”, lecz były przedmiotem indywidualnych negocjacji, zaś ich ostateczne brzmienie wyraża przyjęcie przez przedsiębiorstwo pewnego ryzyka finansowego obok innych ryzyk w ramach złożonej umowy. Gdyby zostały one ujawnione w całości, ocena porównawcza mogłaby prowadzić do niesłusznego negatywnego postrzegania niektórych produktów. Co więcej, zdaniem Komisji orzecznictwo dopuszcza powołanie się przez nią na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych ze względu na naruszenie dobrego imienia podmiotu gospodarczego działającego na rynku. Ponadto Komisja podnosi, że nawet mająca w pełni zastosowanie klauzula odszkodowawcza nie naprawia wszystkich szkód spowodowanych zasądzeniem wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego, w szczególności w odniesieniu do wizerunku i dobrego imienia przedsiębiorstwa, od którego wypłata została zasądzona. Zatem pełne ujawnienie postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania, mianowicie sytuacji, w których przedsiębiorstwo otrzymuje odszkodowanie lub go nie otrzymuje, miałyby niezaprzeczalnie wpływ na jego interesy handlowe.
- 134 Po trzecie, Komisja wskazuje, że skarżące utrzymują, iż w niniejszym przypadku faktyczne i konkretne naruszenie interesów handlowych wynikające z ujawnienia wspomnianych postanowień nie zostało poparte dowodami i że, nawet gdyby uzasadniła ona takie naruszenie, istniałby nadrzędny interes publiczny uzasadniający ich ujawnienie. Zdaniem Komisji w zaskarżonej decyzji zostały wyjaśnione negatywne konsekwencje, jakie dla odnośnych przedsiębiorstw miałyby w niniejszym przypadku ujawnienie tych informacji. Według niej okoliczność, że w zaskarżonej decyzji zostało przywołane istnienie faktycznego i konkretnego ryzyka naruszenia interesów handlowych, nie oznacza, że ryzyko to nie zostało poparte dowodami lub ma charakter spekulatywny. Ponadto według Komisji argumentacja skarżących jest wewnętrznie sprzeczna w zakresie, w jakim twierdzą one, że istotne jest ustalenie, czy odnośne przedsiębiorstwa będą ponosić odpowiedzialność za szkody w przypadku negatywnych

skutków szczepionek, a jednocześnie utrzymują, że przywoływane przez Komisję konsekwencje, jakie dla tych przedsiębiorstw miałyby ujawnienie przedmiotowych postanowień, mają charakter spekulatywny i hipotetyczny.

a) W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- 135 W niniejszym przypadku w pkt 2.1.1 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że informacje utajnione na podstawie wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 zawierają elementy sensytywne pod względem handlowym dotyczące w szczególności odpowiedzialności i odszkodowania. Wskazała, że pełne ujawnienie takich informacji mogłoby zdradzić konkurentom odnośnego przedsiębiorstwa dokładną korzyść wynikającą z negocjacji dla tego przedsiębiorstwa.
- 136 Następnie w pkt 2.1.4 Komisja przede wszystkim odniosła się w istocie do odpowiedzialności pozaumownej odnośnych przedsiębiorstw wobec stron trzecich, w szczególności w odniesieniu do niepożądanych skutków wynikających ze stosowania szczepionki, oraz do postanowień dotyczących ewentualnego odszkodowania, a mianowicie dokonania zwrotu przez państwa członkowskie na rzecz odnośnych przedsiębiorstw, w przypadku gdyby przedsiębiorstwa te zostały zobowiązane do zapłaty odszkodowania osobom trzecim z tytułu swojej odpowiedzialności pozaumownej. Następnie Komisja odniosła się do różnych aspektów odpowiedzialności umownej odnośnych przedsiębiorstw.
- 137 I tak Komisja wyjaśniła, że pełne ujawnienie przedmiotowych postanowień mogło naruszyć interesy handlowe wspomnianych przedsiębiorstw pod trzema względami.
- 138 Po pierwsze, dokładna znajomość granic odpowiedzialności odnośnego przedsiębiorstwa umożliwiłaby strategiczne zachowanie w stosunku do niego, ponieważ może ono zostać postawione w obliczu konsekwencji ekonomicznych licznych powództw wniesionych w sposób abuzywny i nieuzasadniony wyłącznie w celu otrzymania odszkodowania związanego ze stosowaniem szczepionki. Po drugie, pełne ujawnienie postanowień dotyczących odszkodowania na rzecz odnośnych przedsiębiorstw ze strony państw członkowskich, w szczególności postanowień określających dokładne warunki, w których odszkodowanie ze strony państwa członkowskiego jest wykluczone, prowadziłoby nieuchronnie do ukazania konkurentom danego przedsiębiorstwa, również tym, którzy nie produkują szczepionek, „słabych punktów” zabezpieczenia jego odpowiedzialności i zapewniłoby im przewagę konkurencyjną, którą mogliby wykorzystać. Po trzecie, dokładna znajomość granic odpowiedzialności odnośnego przedsiębiorstwa miałaby również wpływ na jego ogólne dobre imię wśród konsumentów i potencjalnych partnerów handlowych. Komisja jest zdania, że uzasadnienie to wyjaśnia powody, dla których nie można ujawnić pewnych fragmentów tekstu odnoszących się do odstępstwa od postanowienia dotyczącego odszkodowania, mianowicie warunków, w których dane odnośne przedsiębiorstwo nie dostanie odszkodowania. W tym kontekście tytułem przykładu przywołała utajnienie fragmentów tekstu w postanowieniu I.12 dokumentu 4.
- 139 Następnie Komisja wskazała, że niektóre postanowienia dotyczące odpowiedzialności umownej mają wymiar handlowy oceniany i wynegocjowany z odnośnym przedsiębiorstwem, którego ujawnienie ukazałoby konkurentom tego przedsiębiorstwa informacje dotyczące jego wewnętrznych zdolności i strategii, w szczególności w zakresie, w jakim informacje te umożliwiają dokładne zapoznanie się z kosztami, jakie dla tego przedsiębiorstwa może pociągnąć za sobą rozwiązanie umowy. Komisja zilustrowała swoje twierdzenia przykładami konkretnych postanowień.

- 140 Komisja wyjaśniła, że utajnione informacje są sensytywne pod względem handlowym. Z jednej strony ujawnienie tych informacji pozwoliłoby jej zdaniem dokładnie poznać koszty, jakie dla odnośnych przedsiębiorstw może powodować naruszenie umowy. Z drugiej strony według Komisji ujawnienie tych informacji mogłoby okazać się szkodliwe dla odnośnych przedsiębiorstw, ponieważ dawałoby ich konkurentom bardzo realistyczny obraz rzeczywistych korzyści osiągniętych na podstawie rozpatrywanej umowy, w czasie gdy w chwili wydania zaskarżonej decyzji te same przedsiębiorstwa negocjowały umowy na dostawę szczepionek przeciwko COVID-19 z nabywcami z państw trzecich, zaś konkurencja w tym względzie toczyła się na rynku światowym. Komisja wyjaśniła ponadto, że ten potencjalny konflikt z interesami handlowymi odnośnych przedsiębiorstw byłby tym bardziej szkodliwy, że wykonanie niektórych umów miało się właśnie rozpocząć, jak w chwili wydania zaskarżonej decyzji miało to miejsce w szczególności w przypadku dokumentów 7 i 11.
- 141 Wreszcie Komisja podkreśliła, że w tym kontekście rynek światowy, na którym odnośne przedsiębiorstwa prowadziły swoją działalność, powinien zostać uwzględniony przy ocenie skutków ujawnienia przedmiotowych postanowień na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001. Wskazała ona, że przy ocenie możliwości zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych zostały wzięte pod uwagę różne czynniki, w szczególności szczególna sytuacja każdego producenta szczepionek na rynku, jego cechy, stosunki z innymi podmiotami handlowymi, strategię rynkowe i biznesowe oraz użytek, jaki jego konkurenci mogliby zrobić z ujawnionych informacji. Komisja doszła na tej podstawie do wniosku, że pełne ujawnienie umów zawartych z odnośnymi przedsiębiorstwami stanowiłoby naruszenie interesów handlowych tych przedsiębiorstw, głównie poprzez zaszkodzenie ich konkurencyjności na rynkach światowych.
- 142 Z rozważań tych wynika, że Komisja przedstawiła wyjaśnienia dotyczące poufnego pod względem handlowym charakteru informacji zawartych w postanowieniach dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania. Komisja również wyjaśniła wystarczająco pod względem prawnym, w jaki sposób jej zdaniem pełne ujawnienie wspomnianych postanowień mogłoby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, czy to w stosunkach między nimi, czy między nimi a osobami trzecimi, z którymi konkurują.
- 143 Jak z tego wynika, uzasadnienie zaskarżonej decyzji pozwala skarżącym zrozumieć konkretne powody, które skłoniły Komisję do częściowego utajnienia w omawianych umowach postanowień dotyczących odpowiedzialności odnośnych przedsiębiorstw, zarówno umownej, jak i pozaumownej, a także postanowień dotyczących ewentualnego odszkodowania ze strony państw członkowskich za ewentualne zobowiązania ciążące na odnośnych przedsiębiorstwach w razie pociągnięcia ich do odpowiedzialności pozaumownej, zaś sądowi Unii – przeprowadzić kontrolę zgodności z prawem utajnienia wspomnianych fragmentów tekstu, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 34, 35 i 78 powyżej.
- 144 W konsekwencji zarzut szczegółowy oparty na niewystarczającym w tym względzie uzasadnieniu zaskarżonej decyzji należy oddalić.

b) W przedmiocie zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- 145 Co się tyczy zasadności motywów przedstawionych przez Komisję w celu uzasadnienia częściowego utajnienia postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania, należy ustalić, czy zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 30, 31, 81 i 83 powyżej przedstawiła ona wiarygodne wyjaśnienia co do tego, że dostęp do utajnionych informacji mógłby stanowić

konkretne i faktyczne naruszenie ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, oraz co do tego, że podnoszone naruszenie można uznać za racjonalnie przewidywalne, nie zaś za czysto hipotetyczne.

1) W przedmiocie postanowień dotyczących odpowiedzialności umownej

- 146 W niniejszym przypadku, jak wskazano w pkt 139–141 powyżej, z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja odmówiła pełnego dostępu do postanowień dotyczących odpowiedzialności umownej odnośnych przedsiębiorstw, aby nie ryzykować ujawnienia potencjalnie poufnych informacji handlowych dotyczących określonych zagrożeń związanych z wykonaniem rozpatrywanych umów i z progami finansowymi zaakceptowanymi w odniesieniu do tych zagrożeń przez wspomniane przedsiębiorstwa w okresie charakteryzującym się wysokim popytem na szczepionki przeciwko COVID-19, kiedy były prowadzone – lub przynajmniej były możliwe – negocjacje z nabywcami z państw trzecich.
- 147 Po zapoznaniu się z pełnymi wersjami rozpatrywanych umów Sąd stwierdza, że postanowienia dotyczące odpowiedzialności odnośnych przedsiębiorstw w przypadku naruszenia, rozwiązania lub zawieszenia tych umów, w szczególności w związku z opóźnieniami w dostawach lub brakującymi dostawami, są rozmaite. Ponadto skarżące nie kwestionują ani kontekstu, jakim był silny popyt na szczepionki przeciwko COVID-19, ani okoliczności, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji były prowadzone lub przynajmniej były możliwe negocjacje z nabywcami z państw trzecich.
- 148 Jak z tego wynika, Komisja słusznie uznała w zaskarżonej decyzji, że pełne ujawnienie wspomnianych postanowień mogłoby dostarczyć konkurentom odnośnych przedsiębiorstw oraz nabywcom będącym osobami trzecimi sensytywnych informacji handlowych dotyczących kosztów, zdolności i wewnętrznych strategii tych przedsiębiorstw oraz zaakceptowanych progów finansowych (zob. podobnie wyrok z dnia 12 października 2022 r., Saure/Komisja, T-524/21, EU:T:2022:632, pkt 99–102).
- 149 Jak z tego wynika, zawarte w zaskarżonej decyzji wyjaśnienia Komisji co do istnienia racjonalnie przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka naruszenia ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, jeśli chodzi o pełne ujawnienie postanowień dotyczących odpowiedzialności umownej wspomnianych przedsiębiorstw, są zasadne.
- 150 Co się tyczy zarzutu szczegółowego, zgodnie z którym wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych Komisja zastosowała do tych definicji w sposób niespójny, to ów zarzut szczegółowy pokrywa się z zarzutem trzecim, w związku z czym należy go zbadać w ramach wspomnianego zarzutu.

2) W przedmiocie postanowień dotyczących odszkodowania

- 151 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 1 i 12 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. 1985, L 210, s. 29) producent ponosi odpowiedzialność za szkodę spowodowaną wadą w jego produkcie, a jego odpowiedzialność nie może być, w odniesieniu do osoby poszkodowanej, ograniczona lub

- wyłączona przepisem ograniczającym lub zwalniającym go od odpowiedzialności. Zatem, jak przyznała Komisja na rozprawie, bez zmiany dyrektywy 85/374 ani Komisja, ani państwa członkowskie nie miały prawa wprowadzać odstępstw od jej przepisów.
- 152 Ponadto żaden przepis dyrektywy 85/374 nie zakazuje, aby osoba trzecia, w tym przypadku państwo członkowskie, zwróciła odszkodowanie wypłacone przez producenta z powodu wadliwości jego produktu.
- 153 Co więcej, Sąd zauważa, że art. 6 akapit trzeci Porozumienia z dnia 16 czerwca 2020 r. w sprawie zakupu szczepionek przeciwko COVID-19 zawartego pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi został opublikowany na stronie internetowej Komisji w dniu 7 września 2020 r. i w pełni ujawniony jako załącznik do rozpatrywanych umów, z wyjątkiem dokumentu 1. Przepis ten przewiduje mechanizm rekompensaty na rzecz odnośnych przedsiębiorstw ze strony państw członkowskich z tytułu kosztów ekonomicznych, mianowicie ewentualnych odszkodowań, które normalnie obciążałyby te przedsiębiorstwa z tytułu ich odpowiedzialności za szczepionki. Również komunikat COM(2020) 245 final, wspomniany w pkt 3 powyżej, stanowi, że mechanizm ten należało postrzegać jako zabezpieczenie polegające na przeniesieniu części ryzyka ciężącego na przemysł farmaceutycznym na organy publiczne w zamian za zapewnienie państwom członkowskim sprawiedliwego i przystępnego cenowo dostępu do szczepionki, jeżeli zostanie ona wynaleziona.
- 154 Jak wynika z powyższego, po pierwsze, mechanizm rekompensaty dla odnośnych przedsiębiorstw ze strony państw członkowskich nie wpływa w żaden sposób na system odpowiedzialności prawnej wspomnianych przedsiębiorstw z tytułu dyrektywy 85/374, a po drugie, informacja była już dostępna do publicznej wiadomości w chwili złożenia pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu i wydania zaskarżonej decyzji.
- 155 Po zapoznaniu się z pełnymi wersjami rozpatrywanych umów Sąd stwierdza, o ile wszystkie umowy zakupu z wyprzedzeniem i umowy zakupu zawierają postanowienie dotyczące odszkodowania, takie jak przewidziane w art. 6 Porozumienia z dnia 16 czerwca 2020 r. w sprawie zakupu szczepionek przeciwko COVID-19 zawartego pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi, o tyle szczegółowa treść tych postanowień nie jest identyczna. W tym kontekście Sąd wskazuje na istnienie różnic w odniesieniu, po pierwsze, do konkretnych sytuacji, w których uzgodniono, że odszkodowanie od państwa członkowskiego nie będzie miało zastosowania, przy czym większość tych sytuacji pozostaje jednak ogólnie podobna w rozpatrywanych umowach, po drugie, do czasowego lub przedmiotowego zakresu obowiązywania ewentualnego odszkodowania, a po trzecie, do sposobów zarządzania obroną w przypadku ewentualnych powództw o odszkodowanie i wystąpienia ewentualnego odszkodowania.
- 156 Po poczynieniu powyższych wyjaśnień pozostaje ustalić, czy Komisja słusznie odmówiła szerszego bądź pełnego ujawnienia postanowień dotyczących odszkodowania.
- 157 W tym względzie nie można przyjąć pierwszego motywu uzasadnienia wskazanego w zaskarżonej decyzji, mianowicie, że dokładna znajomość granic odpowiedzialności odnośnego przedsiębiorstwa umożliwiłaby strategiczne zachowanie w stosunku do niego, ponieważ może ono zostać postawione w obliczu konsekwencji ekonomicznych licznych powództw wniesionych w sposób abuzywny i nieuzasadniony wyłącznie w celu otrzymania odszkodowania związanego ze stosowaniem szczepionki.

- 158 Nawet jeśli bowiem okoliczność, że spółka jest narażona na powództwa odszkodowawcze, może niewątpliwie skutkować wysokimi kosztami, czy to w zakresie zasobów ekonomicznych, czasu, czy personelu, w tym również w przypadku, gdy takie powództwa zostaną następnie oddalone jako bezzasadne, prawo osób trzecich ewentualnie poszkodowanych w wyniku wadliwej szczepionki do wytoczenia powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności przeciwko odnośnym przedsiębiorstwom opiera się na przepisach krajowych transponujących dyrektywę 85/374. To prawo do wniesienia powództwa jest niezależne od istnienia i treści postanowień dotyczących odszkodowania.
- 159 Co więcej, interes odnośnych przedsiębiorstw w uniknięciu takich powództw odszkodowawczych, w przypadku gdyby rzeczywiście wyprodukowały i wprowadziły do obrotu wadliwą szczepionkę, nie może zostać uznany za interes handlowy, a w każdym razie nie stanowi interesu godnego ochrony, biorąc pod uwagę w szczególności prawo każdej osoby do żądania naprawienia szkody, która została jej wyrządzona wadliwym produktem (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 grudnia 2011 r., CDC Hydrogene Peroxide/Komisja, T-437/08, EU:T:2011:752, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo). Również chęć uniknięcia ponoszenia większych kosztów związanych z postępowaniem sądowym nie stanowi interesu chronionego na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 (zob. podobnie wyrok z dnia 28 czerwca 2019 r., Intercept Pharma i Intercept Pharmaceuticals/EMA, T-377/18, niepublikowany, EU:T:2019:456, pkt 55, 56).
- 160 Co więcej, zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego elementu pozwalającego stwierdzić, że szersze ujawnienie mechanizmu odszkodowawczego dla odnośnych przedsiębiorstw mogłoby być przyczyną powództw wniesionych przeciwko tym przedsiębiorstwom. Przedmiotem takich powództw będzie bowiem zawsze zasądzenie od producenta szczepionek naprawienia poniesionej szkody, niezależnie od tożsamości podmiotu, który ostatecznie poniesie koszty wypłaconego odszkodowania.
- 161 W tych okolicznościach Sąd uważa, że pierwszy motyw uzasadnienia wskazany w zaskarżonej decyzji w celu odmowy szerszego ujawnienia postanowienia dotyczącego odszkodowania nie dowodzi, jak wymaga tego orzecznictwo przytoczone w pkt 31 powyżej, istnienia przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka dla interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 162 Drugim motywem uzasadnienia wskazanym w zaskarżonej decyzji w celu odmowy pełnego ujawnienia postanowień dotyczących odszkodowania, w szczególności postanowień określających dokładne warunki, w jakich rekompensata przez państwo członkowskie jest wykluczona, jest to, że takie ujawnienie nieuchronnie ukazałoby konkurentom odnośnego przedsiębiorstwa, w tym konkurentom nieprodukującym szczepionek, „słabe punkty” zabezpieczenia jego odpowiedzialności i zapewniłoby im przewagę konkurencyjną, którą mogliby wykorzystać na przykład w reklamach i w reklamach porównawczych.
- 163 W tym względzie należy przypomnieć, że powód, dla którego postanowienia dotyczące odszkodowania zostały włączone do rozpatrywanych umów, mianowicie zrekompensowanie ryzyka ponoszonego przez odnośne przedsiębiorstwa w związku ze skróceniem terminu opracowania szczepionek, był dostępny do publicznej wiadomości przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

- 164 Co więcej, wszystkie rozpatrywane umowy zawierają postanowienie dotyczące odszkodowania, które ponadto wymienia w sposób ogólnie podobny konkretne główne sytuacje, w których odszkodowanie dla odnośnego przedsiębiorstwa ze strony państwa członkowskiego jest wykluczone.
- 165 Jako że wszystkie odnośne przedsiębiorstwa korzystały, z określonego i uzasadnionego powodu, z postanowienia dotyczącego odszkodowania, zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego elementu pozwalającego stwierdzić, że w przypadku szerszego ujawnienia postanowienia dotyczącego odszkodowania ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, w szczególności poprzez uzyskanie przewagi konkurencyjnej w stosunkach między tymi przedsiębiorstwami, było w dniu jej wydania racjonalnie przewidywalne, nie zaś czysto hipotetyczne.
- 166 W tych okolicznościach Sąd uważa, że pierwszy motyw uzasadnienia wskazany w zaskarżonej decyzji w celu odmowy szerszego ujawnienia postanowienia dotyczącego odszkodowania nie dowodzi, jak wymaga tego orzecznictwo przytoczone w pkt 31 powyżej, istnienia przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka dla interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 167 Co się tyczy trzeciego motywu uzasadnienia wskazanego w zaskarżonej decyzji w celu odmowy pełnego ujawnienia postanowienia o odszkodowaniu, a w szczególności warunków, w jakich odszkodowanie ze strony państwa członkowskiego jest wykluczone, mianowicie że dokładna znajomość granic odpowiedzialności odnośnych przedsiębiorstw miałyby wpływ na ich dobre imię wśród konsumentów i ich ewentualnych partnerów handlowych, należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, naruszenie dobrego imienia przedsiębiorstwa stanowi niewątpliwie naruszenie jego interesów handlowych, ponieważ dobre imię każdego podmiotu gospodarczego działającego na rynku ma zasadnicze znaczenie dla prowadzenia przez nie działalności gospodarczej na rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r., Falcon Technologies International/Komisja, T-875/16, niepublikowany, EU:T:2018:877, pkt 51, 53).
- 168 Niemniej jednak z tych samych powodów, które zostały przedstawione w pkt 163–165 powyżej, zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego elementu pozwalającego racjonalnie stwierdzić, że w przypadku szerszego ujawnienia postanowienia dotyczącego odszkodowania ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, w szczególności ich dobrego imienia, było w dniu jej wydania racjonalnie przewidywalne, nie zaś czysto hipotetyczne.
- 169 W tych okolicznościach Sąd uważa, że trzeci motyw uzasadnienia wskazany w zaskarżonej decyzji w celu odmowy szerszego ujawnienia postanowienia dotyczącego odszkodowania nie dowodzi, jak wymaga tego orzecznictwo przytoczone w pkt 31 powyżej, istnienia przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka dla interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 170 W świetle powyższego część piąta zarzutu drugiego jest zasadna w odniesieniu do postanowień dotyczących odszkodowania za rozpatrywane umowy.
- 171 Jak z tego wynika, część piątą zarzutu drugiego należy w części uwzględnić w odniesieniu do postanowień dotyczących odszkodowania, a w części oddalić ją w odniesieniu do postanowień dotyczących odpowiedzialności umownej odnośnych przedsiębiorstw.

5. W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do harmonogramów dostaw

- 172 W części szóstej zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja utajniła harmonogramy dostaw szczepionek odnośnych przedsiębiorstw i że nie uzasadniła wystarczająco zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych w tym względzie. Ich zdaniem informacje te nie stanowią sensytywnych informacji handlowych, zaś ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw jest hipotetyczne.
- 173 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 174 W niniejszym przypadku w zaskarżonej decyzji Komisja utajniła ściśle rozumiane harmonogramy dostaw, mianowicie ilość dawek i częstotliwość dostaw, w dokumentach 3 i 8–13.
- 175 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że harmonogramy dostaw oraz związane z nimi zobowiązania umowne stanowią dla odnośnych przedsiębiorstw sensytywne informacje handlowe, których ujawnienie ukazałoby ich ewentualnym konkurentom informacje dotyczące ich zdolności i ich wewnętrznych strategii handlowych. Zdaniem Komisji do kategorii tej należą, na przykład, art. I.4.7.1 i nast. dokumentu 12, art. II.14 dokumentu 13 i art. I.4.7 dokumentu 8. Wskazała ona również, że informacje te z dokładnością ujawniają koszty, jakie dla odnośnego przedsiębiorstwa może pociągnąć za sobą naruszenie umowy, ponieważ zawierają, w stosownym przypadku, zasady dotyczące ryczałtowego odszkodowania w razie opóźnienia w dostawach lub brakujących dostaw. Według niej, biorąc pod uwagę bardzo konkurencyjny kontekst, w jakim działają odnośne przedsiębiorstwa, informacje te są sensytywne, tym bardziej że przedsiębiorstwa te negocjują i konkurują ze sobą na całym świecie, aby dostarczać szczepionki przeciwko COVID-19 również nabywcom spoza Unii. Ów potencjalny konflikt z interesami handlowymi odnośnych przedsiębiorstw byłby szkodliwy, tym bardziej że wykonanie niektórych umów miało się właśnie rozpocząć, jak miało to miejsce, w momencie wydania zaskarżonej decyzji, na przykład w przypadku dokumentów 7 i 11. Ponadto Komisja wyjaśniła, że przy ocenie możliwości zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych wzięła pod uwagę szczególną sytuację odnośnych przedsiębiorstw oraz stadium wykonania przedmiotowej umowy.
- 176 W tym względzie Sąd uważa, że dowody przedstawione przez Komisję uzasadniają uznanie informacji o utajnionych harmonogramach dostaw za stanowiące sensytywne informacje handlowe i wystarczają do stwierdzenia istnienia racjonalnie przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka, że ujawnienie tych informacji naruszy ochronę interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw (zob. podobnie wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., Conseil/in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 177 Po zapoznaniu się z pełnymi wersjami omawianych umów Sąd stwierdza bowiem, że informacje na temat utajnionych harmonogramów dostaw dają ogład istotnych i niedawnych informacji dotyczących zdolności i wewnętrznych strategii handlowych odnośnych przedsiębiorstw, warunków, sposobów, ilości i częstotliwości dostaw, jak również konsekwencji dla tych przedsiębiorstw w przypadku brakujących lub opóźnionych dostaw. Tak więc w chwili wydania zaskarżonej decyzji nie można było wykluczyć istnienia dającego się w rozsądny sposób przewidzieć, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka naruszenia wewnętrznych strategii handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 178 W świetle powyższego należy oddalić część szóstą zarzutu drugiego.

6. W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży

- 179 W części siódmej zarzutu drugiego, podobnie jak w przypadku zarzutu pierwszego (zob. pkt 17 i 25 powyżej), skarżące podnoszą, że Komisja w znacznym stopniu utajniła postanowienia dotyczące darowizn i odsprzedaży szczepionek w rozpatrywanych umowach oraz niewystarczająco uzasadniła zastosowanie wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych w tym względzie. Ich zdaniem ryzyko naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw jest hipotetyczne. Ponadto według nich informacje te mają duże znaczenie dla zdrowia publicznego w państwach trzecich. Uważają one, że Komisja powinna była wyważyć hipotetyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw z interesem publicznym polegającym na przejrzystości, ponieważ szczepienia na skalę światową mają ogromne znaczenie dla ochrony zdrowia ludzkiego w Unii i w państwach trzecich.
- 180 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 181 Zdaniem Komisji, biorąc pod uwagę kontekst, w jakim rozpatrywane umowy zostały wynegocjowane, postanowienia dotyczące darowizn i odsprzedaży dotyczyły istoty transakcji handlowych, zaś ich ujawnienie naruszyłoby uzasadnione interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw, w szczególności w odniesieniu do ich zdolności i ich wewnętrznych strategii handlowych, jak wskazano w zaskarżonej decyzji. Podnosi ona, że ich nieujawnienie ma na celu zachowanie uprawnień dyskrecyjnych państwa członkowskiego i odnośnego przedsiębiorstwa, co się tyczy oceny ewentualnej odsprzedaży lub darowizny, w ramach ewentualnych umów trójstronnych z państwami trzecimi. Pełne ujawnienie tych postanowień uzależniałoby zaś takie decyzje od informacji niezwiązanych z interesami handlowymi i mogłoby mieć poważne konsekwencje finansowe dla odnośnego przedsiębiorstwa, w szczególności w zakresie odszkodowania, oraz dostarczałoby jego konkurentom użytecznych informacji handlowych, które mogliby wykorzystać przeciwko przedsiębiorstwu w państwach trzecich. Zdaniem Komisji postanowienia te mają zatem wymiar handlowy. Kwestionuje ona argumentację skarżących, zgodnie z którą postanowień tych nie można uznać za poufne pod względem handlowym ze względu na nadrzędny interes zdrowia publicznego poza Unią, ponieważ względy związane ze zdrowiem publicznym nie mogą być w tym względzie elementem decydującym.
- 182 W niniejszym przypadku w zaskarżonej decyzji Komisja w pełni utajniła postanowienia dotyczące darowizn i odsprzedaży w dokumentach 7 i 11. Częściowo dokonała okrojenia tych postanowień w dokumentach 3, 4, 6, 8, 9, 12 i 13.
- 183 Jednakże zaskarżona decyzja, zawierająca powody uzasadniające nieujawnianie, w całości lub w części, szeregu kategorii informacji w rozpatrywanych umowach, nie wskazuje wyraźnie, choćby w sposób zwięzły, powodów, dla których postanowienia dotyczące darowizn i odsprzedaży zostały utajnione.
- 184 Wniosku tego nie może podważyć przedstawiona przez Komisję w jej pismach argumentacja, zgodnie z którą postanowienia dotyczące darowizn i odsprzedaży mają dla odnośnych przedsiębiorstw istotny wymiar handlowy w związku z ewentualnymi umowami trójstronnymi, w szczególności w zakresie cen, odszkodowania i pokrycia kosztów, a w konsekwencji z ich potencjalnymi przyszłymi stosunkami handlowymi. Wyjaśnienia te nie zostały bowiem przywołane w zaskarżonej decyzji i nie mogą zostać wywiedzione z wyjaśnień w niej zawartych.

- 185 Wniosku tego nie podważa także twierdzenie Komisji przedstawione na rozprawie, zgodnie z którym pkt 2.1.1 zaskarżonej decyzji zawiera zaczątek uzasadnienia w odniesieniu do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży. Prawdą jest, że w punkcie tym stwierdzono, iż „okrojone fragmenty umów, do których dostępu [skarżące] żądają, zawierają informacje, które, jeśli zostaną ujawnione, mogłyby zaszkodzić konkurencyjności odnośnych przedsiębiorstw na światowym rynku produkcji i sprzedaży przedmiotowych produktów farmaceutycznych”. Niemniej jednak zdanie to jest do tego stopnia ogólne, że może ono odnosić się do prawie wszystkich postanowień rozpatrywanych umów i nie pozwala dostrzec konkretnych obaw odnośnych przedsiębiorstw bądź państw członkowskich, dotyczących oceny ewentualnych darowizn lub odsprzedaży w przypadku szerszego ujawnienia przedmiotowych postanowień.
- 186 Jak z tego wynika, Komisja nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień pozwalających ustalić, w jaki sposób dostęp do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw.
- 187 W świetle powyższego skarżące słusznie podnoszą, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, odmawiając dostępu do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży.
- 188 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić część siódmą zarzutu drugiego.

7. W przedmiocie zarzutu drugiego

- 189 Ze względów przedstawionych w pkt 151–171 i 182–187 powyżej należy uwzględnić części piątą i siódmą zarzutu drugiego i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w odniesieniu do postanowień dotyczących odszkodowania, a także darowizn i odsprzedaży, zaś w pozostałym zakresie zarzut drugi należy oddalić.

C. W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na niespójnym stosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001, prowadzącym do jego naruszenia, i na naruszeniu zasady dobrej administracji, ponieważ Komisja nie utajniła w tym samym zakresie postanowień lub informacji tego samego rodzaju

- 190 W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że Komisja utajniła w sposób niespójny pewne postanowienia i informacje tego samego rodzaju, a nawet identyczne, w niektórych rozpatrywanych umowach, w innych zaś ich nie utajniła. Ponadto ich zdaniem Komisja nie wyjaśniła ani powodu takich rozbieżności, ani tego, w jaki sposób ujawnienie utajnionych informacji miałyby naruszyć interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw. Uważają one, że niespójności w utajnieniu fragmentów tekstu wskazują, iż Komisja po prostu zastosowała się do opinii odnośnego przedsiębiorstwa, i podnoszą w replice, że niespójności te stanowią naruszenie zasady dobrej administracji.
- 191 W tym kontekście skarżące zwracają uwagę przede wszystkim na postanowienia dotyczące praw własności intelektualnej i postanowienia dotyczące zaliczek lub przedpłat.
- 192 Skarżące podnoszą analogiczne zastrzeżenia w ramach zarzutu pierwszego dotyczącego definicji oraz w ramach części od trzeciej do piątej zarzutu drugiego dotyczących postanowień w dziedzinie własności intelektualnej, zaliczek i przedpłat oraz postanowień w przedmiocie odpowiedzialności i odszkodowania.

- 193 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 194 W tym względzie Sąd przypomina, że art. 41 ust. 2 lit. c) Karty stanowi, iż prawo do dobrej administracji obejmuje spoczywający na administracji obowiązek uzasadnienia swoich decyzji.
- 195 Ponadto, co się tyczy dokumentów pochodzących od stron trzecich, to art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi, że instytucja Unii skonsultuje się ze stroną trzecią, aby ustalić, czy wyjątek opisany w art. 4 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia może mieć zastosowanie, chyba że jest jednoznaczne, iż dokument ten podlega bądź nie podlega ujawnieniu. Jeśli odnośna instytucja uważa, że jest jednoznaczne, iż należy odmówić dostępu do dokumentu pochodzącego od strony trzeciej na podstawie wyjątków przewidzianych w ust. 1 lub 2 tego artykułu, to odmawia ona dostępu wnioskodawcy nawet bez potrzeby zasięgnięcia opinii strony trzeciej, od której pochodzi dokument, i bez względu na to, czy owa strona trzecia sprzeciwiła się takiemu wnioskowi o udzielenie dostępu złożonemu na podstawie tego rozporządzenia.
- 196 Co się tyczy zakresu uznania instytucji Unii przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie dostępu do dokumentów pochodzących od stron trzecich, należy uściślić, że przepisy rozporządzenia nr 1049/2001 ustanawiające, z zastrzeżeniem zawartych w nim wyjątków, prawo dostępu do wszelkich dokumentów będących w posiadaniu instytucji powinny być skutecznie wdrażane przez instytucję, do której skierowany jest wniosek o udzielenie dostępu (wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Niemcy/Komisja, T-59/09, EU:T:2012:75, pkt 48).
- 197 W związku z tym, w przypadku dokumentów pochodzących od strony trzeciej, aczkolwiek skonsultowanie się z tą stroną trzecią jest wprawdzie obowiązkowe przed ujawnieniem pochodzących od niej dokumentów, to do Komisji należy ocena ryzyka mogącego wynikać z ujawnienia tych dokumentów. W szczególności nie może ona uznać sprzeciwu strony trzeciej za oznaczający automatycznie, że ujawnienie nie może nastąpić ze względu na istniejące ryzyko naruszenia ochrony interesów handlowych, lecz musi przeprowadzić niezależną analizę wszystkich istotnych okoliczności i podjąć decyzję w ramach przysługującego jej zakresu uznania.
- 198 W ten sposób, zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 ostateczna odpowiedzialność za prawidłowe stosowanie tego rozporządzenia spoczywa na instytucji Unii, do której również należy obrona ważności decyzji odmawiającej dostępu do dokumentów pochodzących od stron trzecich przed sądami Unii lub przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich. Gdyby w przypadku dokumentów pochodzących od stron trzecich instytucja była obowiązana automatycznie zgodzić się z uzasadnieniem zaproponowanym przez odnośną stronę trzecią, byłaby zmuszona bronić wobec składającego wniosek o udzielenie dostępu, a także w odpowiednim wypadku przed owymi organami kontrolnymi, stanowisk, których sama nie uważa za nadające się do obrony (zob. podobnie wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Niemcy/Komisja, T-59/09, EU:T:2012:75, pkt 47).
- 199 W niniejszym przypadku w zaskarżonej decyzji zostało wskazane, że zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 Komisja przeprowadziła z odnośnymi przedsiębiorstwami ponowne konsultacje, określone jako „obszerne”, dotyczące możliwości szerszego ujawnienia rozpatrywanych umów w następstwie ponownego wniosku. W decyzji tej zostało wyjaśnione, że z konsultacji tych wynikało, iż pewne części rozpatrywanych umów wymagały jeszcze ochrony, ponieważ były sensytywne z handlowego punktu widzenia, a ich ujawnienie mogło naruszyć uzasadnione interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw. W zaskarżonej decyzji uściślono, że po uwzględnieniu przez instytucję odpowiedzi odnośnych przedsiębiorstw i dokonaniu przez nią oceny udzielony został szerszy dostęp częściowy do rozpatrywanych umów. Jak zostało również

wskazane w zaskarżonej decyzji, zakres okrojenia fragmentów tekstu zmieniał się w szczególności w zależności od konkretnej sytuacji każdego odnośnego przedsiębiorstwa, jego właściwości, stosunków z innymi podmiotami handlowymi, strategii rynkowych i biznesowych, sposobu możliwego wykorzystania przez jego konkurentów ujawnionych informacji oraz etapu wykonania przedmiotowej umowy.

- 200 Jak z tego wynika, skarżącym umożliwiono w pełni zrozumienie powodów wyjaśniających rozbieżności dotyczące okrojenia fragmentów omawianych umów i w jaki sposób, zdaniem Komisji, pełne ujawnienie poszczególnych utajnionych części tych dokumentów mogło mieć inny wpływ na interesy handlowe odnośnych przedsiębiorstw. Wobec tego zaskarżona decyzja nie jest obciążona brakiem uzasadnienia w tym względzie.
- 201 Ponadto z zaskarżonej decyzji i z lektury rozpatrywanych umów wynika, że o ile prawdą jest, iż wszystkie te dokumenty dotyczą tego samego przedmiotu materialnego, mianowicie zakupu szczepionek przeciwko COVID-19, i zawierają postanowienia dotyczące wzajemnych zobowiązań umawiających się stron w tym zakresie, o tyle przedmiot prawny każdej z rozpatrywanych umów jest inny, ponieważ odnośne przedsiębiorstwo i konkretna szczepionka są rozmaite. Zatem każda rozpatrywana umowa jest dokumentem autonomicznym.
- 202 Skarżące ograniczyły się zaś w istocie do uznania, że mało wiarygodne jest, aby dana informacja była sensytywna dla odnośnego przedsiębiorstwa, a nie była sensytywna dla innego. Niemniej jednak nie dostarczyły one żadnej istotnej wskazówki mogącej podważyć wyjaśnienia przedstawione przez Komisję w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi przy odmowie dostępu do utajnionych informacji oparła się ona na analizie elementów dotyczących konkretnej treści każdej rozpatrywanej umowy i indywidualnej sytuacji każdego odnośnego przedsiębiorstwa.
- 203 Z powyższych względów zarzut trzeci należy oddalić jako bezzasadny.

D. W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że Komisja nie wzięła pod uwagę istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie informacji objętych wnioskiem

- 204 W zarzucie czwartym, w brzmieniu dostosowanym, skarżące kwestionują w istocie zasadność i wystarczający charakter przedstawionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji motywów dotyczących braku nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego pełne ujawnienie rozpatrywanych umów zgodnie z art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001.
- 205 Zdaniem skarżących istnieje nadrzędny interes publiczny w pełnym ujawnieniu rozpatrywanych umów w celu zbudowania zaufania publicznego do roli odgrywanej przez Komisję we wspólnym udzielaniu zamówień na zakup szczepionek przeciwko COVID-19 i do wykorzystania środków publicznych w tym względzie, a także w celu zbudowania zaufania publicznego do samych szczepionek, aby zwalczać zjawisko niechęci wobec szczepień i dezinformację.
- 206 Podobnie skarżące podnoszą, że istnieje związek między zjawiskiem niechęci wobec szczepień i nieufnością opinii publicznej wobec instytucji a brakiem ujawnienia niektórych informacji zawartych w rozpatrywanych umowach, mianowicie struktury kosztów produkcji różnych szczepionek, cen, miejsc produkcji, porozumień w przedmiocie własności intelektualnej, postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania oraz postanowień dotyczących dostępu do szczepionki.

- 207 Skarżące zaprzeczają, że przedstawiły jedynie argumenty o charakterze ogólnym w celu uzasadnienia ujawnienia utajnionych informacji. Zarzucają one Komisji, że nie wyważyła interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw i nadrzędnego interesu publicznego dotyczącego zdrowia, któremu sprzyja przejrzystość. Komisja po prostu odrzuciła argumenty skarżących, nie wskazując wyraźnie powodów, dla których nie istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu przedmiotowych informacji.
- 208 Wreszcie w piśmie dostosowującym skargę skarżące wskazały powody, dla których ich zdaniem konieczne jest ujawnienie pewnych szczególnych informacji utajnionych w rozpatrywanych umowach. Po pierwsze, twierdzą one, że ujawnienie definicji jest warunkiem wstępnym zrozumienia rozpatrywanych umów, a w konsekwencji przejrzystości i zaufania, a tym samym leży ono w nadrzędnym interesie publicznym. Po drugie, ujawnienie lokalizacji zakładów produkcji szczepionek jest zdaniem skarżących konieczne dla zorganizowania kampanii szczepień w państwach członkowskich oraz dla umożliwienia opinii publicznej dokonania oceny ewentualnych opóźnień w dostawach i sprawdzenia, czy istnieją wystarczające zdolności, aby dostarczyć szczepionki we właściwym czasie. Po trzecie, ujawnienie postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży jest zdaniem skarżących konieczne, aby dowiedzieć się, w jaki sposób Unia i państwa członkowskie przyczyniają się do zwalczania COVID-19 na całym świecie. Po czwarte, ujawnienie cen za każdą dawkę i harmonogramów dostaw jest konieczne, aby przywrócić zaufanie publiczne do wspólnego udzielania zamówień na szczepionki i aby wyjaśnić wybór różnych szczepionek dokonany przez państwa członkowskie oraz trudności w dostawach napotkane w szczególności przez spółkę AstraZeneca. Po piąte, ujawnienie postanowień dotyczących zaliczek i przedpłat jest zdaniem skarżących istotne, aby opinia publiczna miała zaufanie do szczepionek i do inwestowania funduszy publicznych przez Komisję oraz aby mogła dokonać ich analizy i wyciągnąć wnioski co do wspólnego udzielania zamówień na szczepionki i ewentualnych korzyści osiągniętych przez odnośne przedsiębiorstwa. Po szóste, ujawnienie postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania ma zdaniem skarżących zasadnicze znaczenie dla zwiększenia zaufania do szczepionek, dla zwalczania dezinformacji i dla ustalenia, kto jest odpowiedzialny i kto otrzyma odszkodowanie w przypadku skutków ubocznych związanych ze szczepieniem.
- 209 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 210 W tym względzie na wstępie Sąd przypomina, że należy uwzględnić zarzut pierwszy i część pierwszą zarzutu drugiego oraz części piątą i siódmą zarzutu drugiego, ponieważ Komisja nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień pozwalających ustalić, w jaki sposób dostęp do definicji wyrażen „umyślne uchybienie” w dokumencie 1 i „wszelkie możliwe racjonalne starania” w dokumentach 4 i 7 oraz do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, a także ponieważ uzasadnienie odmowy szerszego ujawnienia postanowień dotyczących odszkodowania nie wykazuje istnienia przewidywalnego, nie zaś czysto hipotetycznego ryzyka naruszenia interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, z naruszeniem art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Jak z tego wynika, badanie zarzutu czwartego nie dotyczy tych aspektów zaskarżonej decyzji.
- 211 Zgodnie z art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001 instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby w szczególności ochronę interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, „chyba że za ujawnieniem przemawia [nadrzędny] interes

publiczny”. Jak z tego wynika, instytucje Unii nie mogą odmówić dostępu do dokumentu, jeśli jego ujawnienie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, nawet jeśli mogłoby to naruszyć ochronę interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej.

- 212 W tym kontekście należy dokonać wyważenia z jednej strony konkretnego interesu, który powinien być chroniony poprzez brak ujawnienia danego dokumentu, i z drugiej strony, w szczególności, ogólnego interesu w tym, by dokument ten został udostępniony, biorąc pod uwagę korzyści płynące, jak głosi motyw 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ze wzmożonej przejrzystości, czyli większego uczestnictwa obywateli w procesie podejmowania decyzji, a także większej legitymizacji, większej skuteczności i większej odpowiedzialności administracji względem obywateli w systemie demokratycznym (zob. wyroki: z dnia 21 października 2010 r., Agapiou Joséphidès/Komisja i EACEA, T-439/08, niepublikowany, EU:T:2010:442, pkt 136 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 5 lutego 2018 r., PTC Therapeutics International/EMA, T-718/15, EU:T:2018:66, pkt 107).
- 213 Do wnioskodawcy należy przedstawienie w sposób konkretny okoliczności, na których opiera się nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie odnośnych dokumentów (zob. wyroki: z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 lipca 2015 r., ClientEarth/Komisja, C-612/13 P, EU:C:2015:486, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo). Istnienie nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001 powinien bowiem wykazać ten, kto powołuje się na taki interes (wyrok z dnia 25 września 2014 r., Spirlea/Komisja, T-306/12, EU:T:2014:816, pkt 97).
- 214 Nadrzędny interes publiczny, który mógłby uzasadniać ujawnienie dokumentu, niekoniecznie musi się wprawdzie różnić od zasad stanowiących podstawę rozporządzenia nr 1049/2001. Jednakże nie można przyjąć ogólnych względów jako uzasadnienia dla dostępu do dokumentów objętych wnioskiem, który to dostęp wymaga, aby zasada przejrzystości miała w danej sytuacji szczególną wagę, przeważającą nad względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia danych dokumentów (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 92, 93 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 lipca 2015 r., ClientEarth/Komisja, C-612/13 P, EU:C:2015:486, pkt 92, 93).
- 215 W niniejszym przypadku w ponownym wniosku sześciu posłów powołało się na uzasadniający ich zdaniem ujawnienie rozpatrywanych umów nadrzędny interes publiczny, w którym wyróżnić można pięć aspektów, mianowicie, po pierwsze, przejrzystość, która służy zbudowaniu zaufania publicznego do działań Komisji dotyczących zakupu szczepionek przeciwko COVID-19, ze względu na wykorzystanie środków publicznych, po drugie, przejrzystości w celu zapewnienia zaufania publicznego do samych szczepionek i przeciwdziałania zjawisku niechęci szczepień, po trzecie, różne oświadczenia Parlamentu z żądaniami większej przejrzystości, po czwarte, globalny wymiar pandemii i po piąte, Kartę i ich podwójną funkcję jako obywateli Unii i członków Parlamentu.
- 216 W zaskarżonej decyzji, w której Komisja udzieliła szerszego częściowego dostępu do ujawnionych wcześniej dokumentów 1–8 i 11, a także częściowego dostępu do dokumentów 9, 10, 12 i 13, które wcześniej nie zostały ujawnione publicznie w okrojonej formie, Komisja wskazała, że zgadza się ze znaczeniem zaufania publicznego do jej działań w odniesieniu do zakupu szczepionek i że uznaje wymagany wysoki stopień przejrzystości. Przypomniała, że regularnie przekazywała informacje na temat stanu zaawansowania negocjacji z odnośnymi przedsiębiorstwami oraz różnego rodzaju podjętych działań, w tym wobec Parlamentu, w celu zapewnienia przejrzystości. Wyjaśniła, że

skonsultowała się z odnośnymi przedsiębiorstwami, aby udzielić możliwie jak najszerszy dostęp do rozpatrywanych umów. Podkreśliła jednak, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji kryzys w dziedzinie zdrowia trwał i że prawo dostępu do dokumentów nie jest prawem ogólnym i bezwzględnym. Następnie wskazała ogólny charakter zawartej w ponownym wniosku argumentacji dotyczącej ewentualnej niechęci do szczepień, różnego rodzaju oświadczenia Parlamentu, Kartę i światowy wymiar pandemii i przypomniła, że względy ogólne, w tym dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego, nie były wystarczające, aby uzasadnić nadrzędny interes publiczny, bez wyjaśnienia konkretnych powodów uzasadniających zakres, w jakim ujawnienie służyłoby temu interesowi publicznemu. Komisja wyjaśniła, że nie była w stanie wskazać jakiegokolwiek interesu publicznego mogącego przeważać nad interesem publicznym chronionym poprzez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Nie zgodziła się z istotnym znaczeniem względów opartych na okoliczności, że trzy zawarte umowy zakupu z wyprzedzeniem były przedmiotem przecieków do mediów. Wreszcie uznała, że okoliczność, iż rozpatrywane umowy odnoszą się do postępowania administracyjnego, nie zaś do aktów prawodawczych, przemawia za uznaniem, iż żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ujawnienia utajnionych fragmentów.

- 217 Z rozważań tych wynika, że Komisja przedstawiła zwięzłe wyjaśnienia umożliwiające skarżącemu zrozumienie powodów, które skłoniły ją do wykluczenia istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego pełne ujawnienie rozpatrywanych umów zgodnie z art. 4 ust. 2 *in fine* rozporządzenia nr 1049/2001.
- 218 W konsekwencji zarzut szczegółowy oparty na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji należy oddalić.
- 219 Co się tyczy zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji, ocena Komisji nie narusza w żaden sposób prawa w świetle art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 220 W niniejszym przypadku okoliczność, że odnośne przedsiębiorstwa uczestniczyły w realizacji zadań leżących w interesie publicznym, w szczególności w opracowywaniu szczepionek przeciwko COVID-19 dzięki zaliczkom lub przedpłatom pochodzącym ze środków publicznych i wypłaconym z tytułu rozpatrywanych umów wynegocjowanych przez Komisję w imieniu państw członkowskich, może bowiem co do zasady wskazywać na istnienie rzeczywistego interesu publicznego w dostępie do informacji dotyczących wspomnianych szczepionek i umów (zob. podobnie wyrok z dnia 7 września 2023 r., Breyer/REA, C-135/22 P, EU:C:2023:640, pkt 77).
- 221 Ponadto przejrzystość postępowania prowadzonego przez Komisję podczas negocjacji z producentami szczepionek przeciwko COVID-19 i zawierania rozpatrywanych umów w imieniu państw członkowskich może przyczynić się do zwiększenia zaufania obywateli Unii do strategii szczepień promowanej przez tę instytucję, a w szczególności do zwalczania rozpowszechniania fałszywych informacji dotyczących warunków towarzyszących negocjacjom i zawieraniu tych umów (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 września 2022 r., Saure/Komisja, T-448/21, niepublikowany, EU:T:2022:525, pkt 45; z dnia 7 września 2022 r., Saure/Komisja, T-651/21, niepublikowany, EU:T:2022:526, pkt 46).
- 222 W tym kontekście należy stwierdzić, że Komisja nie zaprzeczyła istnieniu interesu publicznego w uzyskaniu przez opinię publiczną informacji dotyczących zakupu szczepionek i rozpatrywanych umów, natomiast uznała w zaskarżonej decyzji, że interes ten został zaspokojony poprzez różne działania podjęte w celu zapewnienia przejrzystości, w tym publikowanie aktualizowanych informacji o stanie zaawansowania negocjacji i o przekazywaniu

informacji Parlamentowi w wystąpieniu ustnym i na piśmie. Należy również stwierdzić, że utajnione informacje nie zawierają informacji naukowych dotyczących skuteczności i bezpieczeństwa szczepionek, które odnosiłyby się do ewentualnych obaw opinii publicznej co do stosowania szczepionek.

- 223 Jednakże względy tak ogólne jak te, na które powołują się skarżące, mianowicie konieczność budowania zaufania publicznego do działań Komisji dotyczących zakupu szczepionek przeciwko COVID-19 oraz konieczność budowania zaufania do samych szczepionek w celu przeciwdziałania zjawisku niechęci do szczepień, nie mogą wykazać, że interes polegający na przejrzystości ma w niniejszym przypadku szczególną wagę, która mogłaby przeważać nad względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia utajnionych części rozpatrywanych umów.
- 224 Wniosku tego nie podważają bardziej szczegółowe argumenty skarżących zawarte w ich piśmie dostosowującym skargę.
- 225 Po pierwsze, skarżące w żaden sposób nie uzasadniły, w jaki sposób ujawnienie im, a ostatecznie opinii publicznej, informacji na temat lokalizacji zakładów produkcyjnych odnośnych przedsiębiorstw miałyby być konieczne dla zorganizowania kampanii szczepień w państwach członkowskich, jako że kampanie te są realizowane przez właściwe organy krajowe. Nie wyjaśniły one również, w jaki sposób ujawnienie tych informacji pozwoliłoby opinii publicznej wyrobić sobie świadome stanowisko na temat ryzyka ewentualnych opóźnień w dostawach i na temat zdolności produkcyjnych wspomnianych zakładów.
- 226 Po drugie, w zakresie, w jakim skarżące podnoszą, że ujawnienie cen za każdą dawkę i harmonogramów dostaw pozwoliłoby zdobyć zaufanie większej części opinii publicznej do zakupu szczepionek i wyjaśnić wybór różnych szczepionek dokonywany przez poszczególne państwa członkowskie oraz napotkane trudności z dostawą, należy stwierdzić, że nie uzgadniają one swoich twierdzeń. W szczególności nie wyjaśniają one, w jaki sposób zaufanie opinii publicznej do wspólnego udzielania zamówień na szczepionki przeciwko COVID-19 miałyby zostać wzmocnione poprzez ujawnienie sensytywnych elementów finansowych rozpatrywanych umów, które to elementy mogłyby zostać wykorzystane przeciwko odnośnym przedsiębiorstwom w ich negocjacjach z nabywcami z państw trzecich, bądź nawet przeciwko Komisji i państwu członkowskim w ramach późniejszych umów zakupu. Nie wyjaśniają one również, w jaki sposób ceny za każdą dawkę mogłyby ukazać motywy uzasadniające decyzje państw członkowskich co do szczepionek stosowanych w ich kampaniach szczepień przeciwko COVID-19. Tymczasem na wspomniane decyzje wpływ mieć mogą, poza dokonaniem przez państwo członkowskie wyborem co do udziału w rozpatrywanej umowie i ceną, różne względy, takie jak właściwości szczepionki, jej dostępność i termin dostawy. Ponadto, jak podnosi Komisja, ujawnienie harmonogramów dostaw w żaden sposób nie wyjaśniłoby przyczyn napotkanych ewentualnych trudności w dostawach.
- 227 Po trzecie, w zakresie, w jakim skarżące utrzymują, że ujawnienie postanowień dotyczących zaliczek i przedpłat pozwoliłoby wzmocnić zaufanie opinii publicznej do szczepionek i do dokonywanych inwestycji funduszy publicznych poprzez umożliwienie przeanalizowania i wyciągnięcia wniosków co do negocjacji i inwestycji Komisji oraz co do ewentualnych zysków odnośnych przedsiębiorstw, należy zauważyć, że sensytywne elementy finansowe rozpatrywanych umów nie mają żadnego związku ze skutecznością lub bezpieczeństwem szczepionek przeciwko COVID-19. Co więcej, nawet przy założeniu, że szersze ujawnienie utajnionych postanowień w dokumentach 2–4, 12 i 13 rzeczywiście pozwoliłoby na wyciągnięcie wniosków co do negocjowania tych umów, wykorzystania środków publicznych i zysków

odnośnych przedsiębiorstw, jak stwierdzono w pkt 226 powyżej, skarżące nie wyjaśniają, w jaki sposób zaufanie opinii publicznej miałyby zostać wzmocnione poprzez ujawnienie utajnionych informacji, chociaż mogłyby one negatywnie wpłynąć na toczące się lub późniejsze negocjacje.

- 228 Po czwarte, aczkolwiek mechanizm rekompensat dla odnośnych przedsiębiorstw ze strony państw członkowskich nie wpływa w żaden sposób na system odpowiedzialności prawnej wspomnianych przedsiębiorstw na podstawie dyrektywy 85/374, zaś informacja ta była już dostępna do publicznej wiadomości w chwili złożenia pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu, skarżące nie wyjaśniły, w jaki sposób ujawnienie postanowień dotyczących odpowiedzialności umownej odnośnych przedsiębiorstw w przypadku naruszenia, rozwiązania lub zawieszenia rozpatrywanych umów, w szczególności w związku z opóźnieniami w dostawach lub brakującymi dostawami, pozwoliłoby zwiększyć zaufanie do szczepionek i zwalczać dezinformację.
- 229 Wreszcie, jak wskazała Komisja w zaskarżonej decyzji, jej działalność administracyjna nie wymaga takiego samego zakresu dostępu do dokumentów jak zakres wymagany przez działalność legislacyjną instytucji Unii (zob. analogicznie wyroki: z dnia 29 czerwca 2010 r., Komisja/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376; pkt 60; z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 91).
- 230 W niniejszym zaś przypadku rozpatrywane umowy wpisują się w ramy działalności administracyjnej.
- 231 W tych okolicznościach Komisja nie naruszyła prawa, powołując się w dniu wydania zaskarżonej decyzji na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych odnośnych przedsiębiorstw, przy czym – jak wynika z art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 – wyjątek ten nie znajduje zastosowania w nieograniczonym okresie, lecz tylko tak długo, jak długo ochrona ta jest uzasadniona w świetle treści rozpatrywanego dokumentu (zob. podobnie wyrok z dnia 26 stycznia 2010 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-362/08 P, EU:C:2010:40, pkt 56, 57).
- 232 Jak z tego wynika, zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.

E. W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu art. 42 i art. 52 ust. 3 Karty oraz art. 10 ust. 1 EKPC

- 233 W zarzucie piątym skarżące przypominają, że Komisja jest zobowiązana uwzględnić zarówno prawo do wolności wypowiedzi zagwarantowane w art. 11 ust. 1 Karty, jak i prawo dostępu do dokumentów chronione poprzez art. 42 Karty. Zarzucają one Komisji, że nie zbadała, czy i w jakim zakresie udzielenie jedynie częściowego dostępu do rozpatrywanych umów stanowi ingerencję w wykonanie prawa do wolności wypowiedzi przewidzianego w art. 11 ust. 1 Karty i obejmującego wolność otrzymywania informacji, z naruszeniem art. 52 ust. 3 tejże Karty i art. 10 ust. 1 EKPC. Na etapie repliki dodają one, że nie przestrzegając ograniczeń ustanowionych w odniesieniu do wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych, Komisja naruszyła również art. 42 Karty.
- 234 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 235 Z jednej strony, zdaniem Komisji twierdzenie dotyczące art. 42 Karty, podniesione na etapie repliki, jest nowe i niedopuszczalne w braku jakiegokolwiek argumentu przedstawionego na jego poparcie, a w każdym razie jest ono bezzasadne. Z drugiej strony, podnosi ona, że prawo dostępu do dokumentów zapisane w art. 42 Karty nie jest bezwarunkowe, lecz jest wykonywane, zgodnie

- z art. 52 ust. 2 Karty, na warunkach i w granicach określonych w traktatach. Zatem według Komisji, odmawiając dostępu do niektórych części rozpatrywanych umów na podstawie wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, nie naruszyła ona wolności wypowiedzi skarżących.
- 236 Zarzut piąty skarżących należy rozumieć jako dotyczący zasadniczo naruszenia przez Komisję zarówno art. 11 ust. 1, jak i art. 42 Karty, ponieważ – jak wynika z analizy pozostałych zarzutów podniesionych na poparcie rozpatrywanej skargi – Komisja nie zbadła w sposób wystarczający, czy i w jakim zakresie częściowa odmowa dostępu do rozpatrywanych umów może stanowić ingerencję w prawo dostępu skarżących do dokumentów oraz w ich wolność wypowiedzi i informacji.
- 237 Co więcej, należy zauważyć, że skarżące nie przedstawiają konkretnych argumentów mających na celu wykazanie, w jaki sposób częściowa odmowa dostępu narusza realnie ich podstawowe prawa i wolność, lecz zasadniczo uzależniają stwierdzenie takiego naruszenia od uwzględnienia zbadanych wcześniej zarzutów.
- 238 W tych okolicznościach z tych samych powodów, które zostały przedstawione w pkt 39–46, 151–171 i 182–188 powyżej, należy stwierdzić naruszenie art. 11 ust. 1 i art. 42 Karty w odniesieniu do utajnienia definicji wyrażen „umyślne uchybienie” i „wszelkie możliwe racjonalne starania” w dokumentach 4 i 7 oraz postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży, a także postanowień dotyczących odszkodowania w rozpatrywanych umowach.
- 239 Natomiast ze względu na to, że skarżące nie przedstawiły żadnego argumentu odrębnego od argumentów przedstawionych w zbadanych wcześniej zarzutach od pierwszego do czwartego w celu zakwestionowania odmowy dostępu do informacji innych niż te, o których mowa w pkt 238 powyżej, należy oddalić zarzut piąty w odniesieniu do takich informacji.
- 240 Z powyższych względów zarzut piąty należy w części uwzględnić.

F. W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji Komisja utajniła pewne informacje, które wcześniej ujawniła

- 241 W zarzucie szóstym skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez okrojenie dokumentów 7 i 11 z pewnych informacji, które jednak ujawniła w odpowiedzi na wniosek pierwotny. Ich zdaniem Komisja nie może zgodnie z prawem ujawniać mniej informacji w odpowiedzi na ponowny wniosek.
- 242 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 243 W tym względzie, bez konieczności zajmowania stanowiska w kwestii, czy Komisja, w odpowiedzi na ponowny wniosek, może cofnąć dostęp do pewnych informacji ujawnionych w pierwotnie zajętym stanowisku, wystarczy stwierdzić, że w niniejszym przypadku nie zamierzała ona cofnąć dostępu do informacji zawartych w dokumentach 7 i 11 ujawnionych w pierwotnym zajętym stanowisku.
- 244 Z jednej bowiem strony Komisja rzeczywiście utajniła w dokumentach 7 i 11 pewne informacje, mimo że ujawniła je w odpowiedzi na wniosek pierwotny. W zaskarżonej decyzji nie wspomina jednak wcale o takim cofnięciu dostępu. Z drugiej strony, przed Sądem Komisja wyraźnie

powołała się na okoliczność, że skarżące nie miały interesu w podniesieniu takiego zarzutu ze względu na to, że „uzyskały już zgodnie z prawem dostęp do części dokumentów, które zostały ujawnione na etapie początkowym”. Wreszcie Komisja nie skierowała do skarżących żądania, aby zobowiązały się do usunięcia przekazanych im danych.

- 245 W tych okolicznościach należy uznać, że skarżące zachowały dostęp do pewnych informacji zawartych w dokumentach 7 i 11 uzyskanych w odpowiedzi na ich wniosek pierwotny.
- 246 W konsekwencji zarzut szósty należy oddalić jako nieskuteczny.
- 247 W świetle wszystkich powyższych względów należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odmawia ona szerszego dostępu, po pierwsze, do definicji wyrażeń „umyślne uchybienie” w dokumencie 1 oraz „wszelkie możliwe starania” w dokumentach 4 i 7, po drugie, do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży, i po trzecie, do postanowień dotyczących odszkodowania.
- 248 W tym kontekście należy przypomnieć, że do Sądu nie należy zastępowanie Komisji i wskazywanie części dokumentów, do których powinien być zostać udzielony pełny lub częściowy dostęp, ponieważ instytucja ta jest zobowiązana przy wykonywaniu niniejszego wyroku i zgodnie z art. 266 TFUE do uwzględnienia przedstawionego w nim w tym względzie uzasadnienia (zob. podobnie wyrok z dnia 6 lipca 2006 r., Franchet i Byk/Komisja, T-391/03 i T-70/04, EU:T:2006:190, pkt 133).

IV. W przedmiocie kosztów

- 249 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja w istocie przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniami skarżących – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej C(2022) 1038 final z dnia 15 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim Komisja odmówiła szerszego dostępu, po pierwsze, do definicji wyrażeń „umyślne uchybienie” („wilful misconduct”) w umowie zakupu z wyprzedzeniem zawartej pomiędzy nią a spółką AstraZeneca oraz „wszelkie możliwe racjonalne starania” („best reasonable efforts”) w umowie zakupu z wyprzedzeniem zawartej pomiędzy Komisją a spółką Pfizer-BioNTech i w umowie zakupu zawartej pomiędzy Komisją a spółką Pfizer-BioNTech, po drugie, do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży oraz, po trzecie, do postanowień dotyczących odszkodowania w umowach zakupu z wyprzedzeniem i umowach zakupu zawartych pomiędzy nią a odnośnymi spółkami farmaceutycznymi w celu zakupu szczepionek przeciwko COVID-19, na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.**
- 2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 3) **Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi ze skargą w jej pierwotnym brzmieniu.**

Svenningsen

Mac Eochaidh

Martín y Pérez de Nanclares

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 lipca 2024 r.

Podpisy

Spis treści

I.	Okoliczności powstania sporu	3
II.	Żądania stron	5
III.	Co do prawa	6
A.	W przedmiocie zarzutu pierwszego i części pierwszej zarzutu drugiego, opartych na błędnym zastosowaniu wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych do informacji nieobjętych tym wyjątkiem, braku uzasadnienia w tym względzie oraz niespójnym stosowaniu tego wyjątku	7
1.	Uwagi wstępne	8
2.	W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do częściowego utajnienia definicji	10
B.	W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na braku uzasadnienia zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych oraz na naruszeniu rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że Komisja nie trzymała się ścisłej wykładni i ścisłego stosowania wspomnianego wyjątku	12
1.	W przedmiocie odmowy dostępu do lokalizacji zakładów produkcyjnych	12
2.	W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących prawa własności intelektualnej	15
a)	W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji	15
b)	W przedmiocie zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji	16
3.	W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących zaliczek lub przedpłat	17
a)	W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji	18
b)	W przedmiocie zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji	20
4.	W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących odpowiedzialności i odszkodowania	22
a)	W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji	24
b)	W przedmiocie zasadności uzasadnienia zaskarżonej decyzji	25
1)	W przedmiocie postanowień dotyczących odpowiedzialności umownej	26
2)	W przedmiocie postanowień dotyczących odszkodowania	26
5.	W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do harmonogramów dostaw	30
	ECLI:EU:T:2024:476	43

6. W przedmiocie częściowej odmowy dostępu do postanowień dotyczących darowizn i odsprzedaży	31
7. W przedmiocie zarzutu drugiego	32
C. W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na niespójnym stosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001, prowadzącym do jego naruszenia, i na naruszeniu zasady dobrej administracji, ponieważ Komisja nie utajniła w tym samym zakresie postanowień lub informacji tego samego rodzaju	32
D. W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że Komisja nie wzięła pod uwagę istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie informacji objętych wnioskiem	34
E. W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu art. 42 i art. 52 ust. 3 Karty oraz art. 10 ust. 1 EKPC	39
F. W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001 ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji Komisja utajniła pewne informacje, które wcześniej ujawniła	40
IV. W przedmiocie kosztów	41